

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

місячно (з книжкою)	5.00
чвертьрічно	15.00
піврічно	30.00
річно	60.00

В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧОСЛОВАЧИНІ 30 КОР.

У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ.

ОДИН ПРИМІРНИК 20 СЛТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ 6-НИ „ДІЛА“ В ОБЄМІ 10—12 АРКУШІВ ДРУКУ.

Отрим повідомляємо, що на підставі закону з дня 9.
жовтня 1938 р. (Ден. Зах. Р. П. Ч. 29, поз. 256)

У ЛЬВОВІ ПРИ ВУЛИЦІ ТРЕТЬОГО МАЯ Ч. 15.

бо це не тільки безпечна і корисна для Вас їжа, але це рівночасно живчик для нашого господарсько-кооперативного організму. Центробанк кредитує наші кооперативні центри, Українбанк, Повітові Союзи, Районові Молочарні та всієї кооперативні промисли.

аміно на

при чім залишено всі дотеперішні її чинності.

Агенція Коси поширено повіривши її обов'язки цес-
трині комунальних маєтностей цілої Галичини і теж
фінансової установи для самоуправ та їхніх заведень.
Починаючи від 13. травня 1938 р. підписуємо під
печаткою:

ЦЕНТРАЛЬНА МАЛОПОЛЬСЬКА КАСА ОЩАДНОСТІ
У ЛЬВОВІ

(раніше Галицька Каса Ощадности)

Львів, у травні 1938.

ДИРЕНЦІЯ

Центральної Малопольської Каси Ощадності у Львові
(раніше Галицька Каса Ощадності).

ЦЕНТРАЛЬНА

(раніше Галицька Каса Ощадности)

Найстарша ондадностева установа заснована в 1843 р.
Влада ондадностей в гарантію держани.
Рахунки чекові. — Рахунки біжучі. — Дисконт ремес. —
Позички акселері в гіпотечні. — Куно, продаж. —
Льомбард жартисні паперів. — Іакато. — Депозити

РЕЗЕРВИ 5.668.000 ЗОЛ.

Обсяг діяльності — ціла Галичина,
Замісцеві плати — П. К. О. 500,198.

Дві нормалізації.

Львів. 4. червня 1938.

Початок другої половини березня ц. р. заворушив польську громадянську опінію. Було це безпосередньо після того, як в дні 13. березня ц. р. німецькі війська заняли Австрію, яка з тим днем фактично, а неовідно і формально стала складовою частиною німецької держави. Причому заразлив і дехто сподівався, що й Польща скористає з нагоди та покине війну без війни на польсько-литовському кордоні та одним махом злимає майже двадцятилітній польсько-литовський спір в радикальній спосіб, можливо на австро-німецький зразок. Проголошено тоді, що на Вільнюсі відбуваються військові маневри, у зв'язку з якими до Вільня виїхав марш-гук, а польський уряд, користаючи з одного граничного інциденту, в якому згнівув вояк КОП-у, вислав до Ковна ультимат з категоричним домаганням зважати «війни без війни» та навізання нормальних міждержавних взаємин. Цей 19. березня ц. р., день іменини пок. марш. Пьотуського був днем критичним, бо саме тоді литовський уряд вирішував справу польського ультимату. На становищі Литви безумовно величезний вплив мало становище СРСР, який не хотів війни, та інтересами західних держав. Литовський сойм по короткій нараді прийняв польський ультимат в цілості, що й спричинило моментальне відпруження.

Не дивно, що до воєнних років, Польські військові частини відселили до літвицької території. До кінця війни залишилися у столицях обох держав офіційні представники своїх урядів, що й було початком значущих дипломатичних і консулярних взаємин між обома сусідніми державами. Вквортці розпочалися переговори для налагодження залізничної, поштової, телеграфної і телефонної комунікації, які закінчилися успішно підписанням відповідних договорів. У взаєминах між Польщею і Литвою настала справді нормалізація.

Тий нормализції офіцій ОЗОН-у „Газета Польска“ присвичує довшу передову статтю п.

Протимосковська військова змова на Сов. Україні й на Північному Кавказі.

ТАЙНА СТАРШИНСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ЗБИРАЛА ПРИПАСИ МУНІЦІЇ

У північно-кавказькій військовій окрузі
зрештували чимало старшин, м. ін. команданта
гарнізону полк. Метіна, шефа штабу сотн. Па-

Всі Елегантні Панове

вбираються у знаній краєснькім садьоні

ГРИГОРІЯ КЛЮКА

Дьлпк. Академічна 14, І. п. Тел. 115-65.

виступає та шефа інтендантури Шамаєва. Їм за-
значають, що

вони нагромаджували припаси муніції, заховуючи їх перед вищою владою.

Появились погłosки, що ГПУ викрило широко розгалужену військову змову, для якої збирали муніцію.

Винятковий стан у санджаку Александрети.

Високий комісар санджаку Александрети проголосив на терені санджаку винятковий зак. з огляду на напружену ситуацію.

Французський цивільний губернатор Гарро
тут передає поліційну владу в санджаку ота-
манові Колле, командантові курія марокан-

ських стрільців, що його прислали до Алексан-
дрети з Антіохії.

Комісія Ліги Націй наказала від понеділка даліше вписувати на виборчі листи; вписування на листи недавно перервано з огляду на загострені відносини.

Sygn. VI. 1. Pr. 187/38. Wyciąg z protokołu wspól-
nego posiedzenia niejawnego. Sąd Okręgowy, Wydział VI,
siedzi w Łwowie w składzie: Wiceprezesa S. O. Ł. Ma-
del, Sędziów S. O. d-r J. Locker i d-r K. Poturkie-
wicz w sprawie konfliktu nr. 106 czasopiisma p. t. „D-
o” z daty Lwów, dnia 18 maja 1938 r. do Sygn. VI. 1.
Pr. 187/38 za posiedzenia niejawnym w dniu 24 maja 1938
r. po wysłuchaniu wniosku Prokuratora Sądu Okręgowego
z Łwowa postanawia: uznać za usprawiedliwioną doko-
nia dnia 17 maja 1938 przez Starostwo Grodzkie we
Łwowie konfliktę czasopiisma p. t. „Dziło” nr. 106 z daty
Lwów, dnia 18 maja 1938 r., zawierającego: 1) w artykule
t. t. „Krowy podn” w Włkach Mazowieckich”, a) w
ustępie od słów „Odnak ce” do słów „ciężko orzeczenia”,
b) w wyrażeniu między słowem „Rilnywa” a słowem
„dierny”, c) w ustępie od słów „Tę szczo braty” do słowa
„dierny”, d) w ustępie od słów „Holownoju przycy-
nia” do słowa „Ministerstwa”, e) w ustępie od słów „i
„dopły rowa” — oznaczona występują z art. 170
§ 1 k. k. zarządzenie oznaczające całego nakładu i wydać
z tytułu § 493 p. k. nakaz dalszego rozpowszechniania tego
drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu
redaktorowi tego czasopiisma nakaz, by orzeczeniem niniejs-
zym nakazać bezpłatnie w najbliższym numerze i to na
własny koszt. Niewykonanie tego nakazu pociąga za
sobą sankcję przewidzianą w § 21 ust. druk. z 17/12
1862 (Dz. p. z. nr. 6 z 1863), t. j. zasądzenie za przekrocze-
nie na grzywnę do 400 złotych. Uzasadnienie. Wymie-
nione przebiegać przez niezgodne z prawem przedstawie-
nie mogące zaszkodzić ogół publiczny, a nadto roz-
praszanie przed rozpawą główną znaczęły wypad-
ki, będące obiektem przedmiotem dochodzeń, bez ze-
zwolenia władzy, prowadzącej dochodzenia. Według § 5
§ 187, 493 p. k. oraz § 36 i 37 ust. druk. jest zatem
wypadek postawienie uzasadnione. — Przewodniczący
w. Pr. Protokółant: Mędrak wr. Za zgodność: L. Ja-
nusz, kier. sekr.

karny we Lwowie, w składzie: Wiceprezes S. O. L. Ma-
licki, Sędziowie S. O. d.r. J. Lockier i d.r. K. Pomur-
wicz w sprawie konfliktacji nr. 109 czasopisma p. t. „De-
to” z daty Lwów, dnia 21 maja 1938 r. do Sygn. VI. i.
Fr. 198/38 na ponownym rozpoznaniu w dniu 27 maja 1938
po wysłuchaniu wniosku Prokuratora Sądu Okręgowo-
wego we Lwowie postawić: A) uznać za usprawiedliwioną
dokonaną dnia 20 maja 1938 przez Starostwo Grodzkie we
Lwowie konfliktację czasopisma p. t. „Dziś” nr. 109 z daty
Lwów, dnia 21 maja 1938, zawierającejco: 1) w artykule p.
t. „Nikoty nie wyrzeczomias swojej breko-katolickości
Cerkwy z swojej ukrainskiej nacji” w ustępie od słów
„Naszu cerkwu” do słów „naszych predkiv”; 2) w artyku-
le p. t. „Piła przypynnienia działalności Towarystwa „Sy-
t”, w ustępie od słów „Sudowi procesy” do słów „tomu
miejscu” znanomias wysiępek z art. 170 k. k., zarządzić
zwrócenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. nakaz
zakończego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Za-
razem wydać się odpowiedzialnemu redaktorowi tego
czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieszczać be-
zpośrednio w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie.
W wykonaniu tego nakazu podlega za sobą następstwa
przewidziane w § 21 ust. druk. z 17/12 1862 (Dz. p. p. nr.
ex 1863), t. i. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę
do 400 złotych, B) nie uwzględnić wniosku Prokuratora
o uznanie za usprawiedliwioną konfliktację artykułu p. t.
„Wychylić cerkwy perępoweni” i konfliktację tego arty-
kułu uchylić. Uzasadnienie. do A) Wymienione artykuły
są świadomości nieprawdziwe przedstawienie polotens
kości ukrainskiej na ziemiach wschodnich, a w szczególności
przez tendencyjne zniekształcenie postępowania
ładzi administracyjnych w stosunku do tejże kościoła
ekonomu dającej do wynarodowienia jej i uszczerbku na
ekonomu gospodarczym i kulturalnym szerzą wiadomości
niezależnie od ogół publiczny. Według §§ 487, 489, 493
ust. kar. oraz §§ 36 i 37 ust. praw. jest zatem powyższe po-
stępowanie uszczernione. do B) W artykule pod B) wy-
mienionym nie dopatrywać się Sad znanomias żadnego prze-
stępnego. — Przewodniczący: Mahold wr. Protokolant
— Przewodniczący: Mahold wr. Zgodności: L. Janowicz, kier. sekr.

н. „Перший нормалізаційний етап“ (ч. 145, в. 28, травня д. р.). Передовик агаданого офіційно пасивного фактично і психологічне тло польсько-литовських відносин, як і причини, що спонукали польський уряд після анексії Австрії Німеччиною поставити рубом польсько-литовське питання. Уряд — як читаємо у агаданій статті — відкинув усі суттєві на тему вступного обговорення т. зв. спірних питань, вважаючи, що єдині розмови можливі лише в умовах нормального сусідського співжиття, а не в атмосфері авторитарної литовцями „мирної війни“. Отже коли прийшов відповідний момент, то Польща чакнула Литви своє становище зрештою не порушуючи литовської державної суверенності. Сприятливі обставини використала Польща тільки у тій цілі, щоб зліквідувати штучний граничний мур, який був дійсно одним з свого роду феноменом, що його не всім зрозуміти нашо з неупереджених чужинців.

У агаданій статті говориться далі, що хоча Польща без обав на більш міжнародні комплікації для себе могла окупувати литовські території, проте вона не зробила цього, бо бажала лише нормалізації міжнародних відносин з Литвою, як цього зрештою домагалася вже від Литви. Таке становище Польщі за словами „Газ. Польської“ створило для Польщі великий морально-політичний капітал на Литві, коли литовці побачили, що Польща при всіх винятково сприятливих обставинах не вийшла поза рамки віддає голошеним підставою нормалізаційної задачі, яку литовська сторона стільки літ систематично відводила.

Нормалізація польсько-литовських відносин є нині довершеним фактом, що його респектують обі сторони.

Була і друга нормалізація — упорядкування дуже напружених польсько-українських відносин у самій Польщі. Польсько-українське питання у своїй цілості не є тільки питанням внутрішньої польської політики, бо заємає того питання і його вага виходить далеко поза границі польської держави. Українська проблема мала в історії, має сьогодні і матиме й у майбутньому для Польщі свій питомий тагар, куди більший, ніж литовське питання. Не чужа ця тема і для деяких польських політичних кол та органів

польської громадянської думки, що вміють хочащо критично поставитися до сучасної офіційної польської політики і ще не зовсім засліпані польським націоналістичним шовінізмом супроти українців, співгромадян польської держави.

Цю другу — внутрішню — нормалізацію започаткували українські політичні кола, у противенстві до першої — зовнішньої — нормалізації, яку започаткував сам польський уряд. Дата її майже на три роки вчасніша і має вже за собою трилітню життєву практику.

Виследи цієї трилітньої нормалізаційної практики для української сторони наскрізь негативні, як це наглядно стверджує декларація Центрального Комітету УНДО з 7. травня ц. р. По правді у життєвій практиці вона не існує і то — як це виразно підкреслює агадана декларація, не з вини українського контрагента.

Події на польській внутрішній політичній арені, становить місцевої державної адміністрації і польського громадянства та його організації з Порозумінням Секретаріатом у Львові у проводі, надто відомі. Ідуть вони у негативному для нас напрямі яскравіше, ніж було це колись. Поодинокі факти, хочби в останніх місяцях, загально відомі і нема потреби тут їх наводити.

Наше громадянство, що з великим та одностайним задоволенням принало одностайну декларацію Центрального Комітету УНДО з 7. травня ц. р., не вважаючи на зорганізований посилений польський наступ, не паде духом. Мені довелось в останньому тиждні побути на кількох нарадах в краю і з розмов з поодинокими діячами та з промов, що я їх чув на нарадах, не слідно ніякої зневіри. Навпаки, є бадьорість і віра, що при об'єднанні наших сил і при дальшій нашій конструктивній роботі зможемо в Польщі добитися дійсної нормалізації, хоч напевне не так скоро.

Нас більше і ми сильніше від литовців, хоч не маємо власного державного апарату, війська, дипломатії. І коли удалася нормалізація з литовцями — хоч і в іншій площині — то приїде час і прийде конче, що вона мусить бути переведена і у польсько-українських взаєминах.

Д-р Степан Баран.

МИЛО

„Центросоюз“

це найкращий продукт кооперативної фабрики

сі, на пленумах обкомів, вибирають у такий спосіб, що представник секретаріату ЦК пропонує чинить кандидатуру (цілком зрозуміло — підшукану та добре профільовану) і — як завжди в цих випадках: — „Хто за?“ — „Усі!“ — „Хто проти?“ — „Ніхто!“ — „Хто стримався?“ — „Ніхто!“ — Одногосно!

Вибирали секретарів обкомів на каденцію між зборами пленумів, тобто не менше як на рік, при чім, зрозуміло, бували випадки (об, та давно вже минули ці золоті дні Аранжувати, коли секретарі партійних обласних комітетів залишалися на цих посадах по декілька років. А тепер? Та ось перегляньмо області по черзі.

Київська область. Рік тому вибрали на секретаря київського обкому дебелого гладкого росіянина Кудрявцева, та за три місяці той самий Кудрявцев почав фігурувати у пресі з епітетом „ворога народу“. Довелось вибрати на його місце високого худорлявого Євтушенка українця, але спеціально „відряженого“ з Москви на партійну роботу в Україні. Характеристика досить знаменна. Але в квітні цього року Євтушенка „зняли“ з приводу його зносин з українськими націоналістичними колами. Не змішавши відповідної людини, щоб обсадити цю посаду, її обов'язки став виконувати сам і секретар ЦК КП(б)У Хрущов.

У Донецькій області, цій „кочегарні Союзу“, секретарі обкому мають особливе значіння. Отже рік тому секретарем донського обкому був Саркісов, вірменин, один з найдовірєніших партійних діячів у Союзі України, „відряжений“ туди з Москви і за якихсь два місяці той Саркісов уже „тотом замаскований цілий шпигун“. На його місце призначили перекіннутого безпосередньо з якого теж видатного робітничого центру, як Горький (колишній Нижній Новгород), виробничого партійця Едварда Прамника; полка з походження, і в... нема і Прамника! „Зняли“ його з посади тишком-нишком і на його місце призначили надісланого з Москви росіянина Шабакова.

Рік тому секретарем чернігівського обкому був жид Маркітан, що вже декілька разів сів на цій посаді... і в липні року 1937 це вже „ворог народу“, і в секретаря обкому замінив росіянина Михайлова, і за 4 місяці „зняли“ Михайлова, посадивши на його місце росіянина Федорова, надісланого з Москви.

У Вінницькій області час був секретарем обкому жид Чернявський, годинникяр перед революцією, але цілком певний партією. І в липні року 1937 „поховзнувся“ Чернявський. Призначили на його місце українця Співака.

Рік тому на секретаря харківського обкому призначили білорусина Гікало, але за 4 місяці його місце довелось надіслати з Москви росіянина Осипова.

Рік тому секретарем дніпропетровського обкому був жид Марголін, що був перелітчастим секретарем у Москві. В липні рік „зняли“ Марголіна. На його місце призначили зі Смоленська Коротченка, українця. В лютому цього року Коротченка призначили на голову рад народних комісарів УССР, а до Дніпропетровського призначили на секретаря обкому аж секретаря голови ради народних комісарів УССР Задонченка.

Влітку року 1937 довелось „зняти“ з посади дуже довірену людину Москви жидя Ветер. На його місце призначили „старого більшовицького“ росіянина Кондакова, та в лютому вже „зняли“ теж на росіянина Телешова.

В Миколаївській області і січні роки Волкова довелось замінити на росіянина Степана. В Житомирській росіянина Максимовича українця Дідченка.

І тільки в Кам'янській та Полтавській області ніби й досі сидять секретарі обкомів, ініці Олексенко та Топчій.

Дня 3. червня минулого року вибрала секретарів ЦК КП(б)У — що фактично знову поновленої України, тобто вже цілком нової людини, як поляка Станіслава Косицю і да Менделя Хатаевича. Хатаевича „зняли“ в липні, а Косіора забрали з України в серпні.

ПІДЛЮТЕ

Початок сезону: 15. червня. Курційної такси нема. Комунікація: Залізницею до станції Брошнів (на лінії Стрий—Станіславів) з відвід лісовою залізничкою дучка з райшніми поїздами на місце. На замовлення гостей, що їдуть лікуватися до Підлюте, анімає управа Живця до Брошніва авто-дрезину. Адреса й інформація: До 1-го липня: — Управа Живця Підлюте, — Львів, вул. Клушницька 3, тел. 248-82 а від 1-го липня: Управа Живця Підлюте, — пошта Осмолода-Підлюте.

2-3

Нема людей..

ПЕРЕД ВАЖНИМИ ВИБОРАМИ В УССР.

Не купається вже в жаркому синьому небі золотий архангел на великій ратуші, загадкова латинська зірка своїм крокодиладним червоним сльвом тяжить над старим Києвом. Линово куряться високі димари численних заводів і фабрик Стадіного на Донбасі. Відбиваються у бистрих водах Смотрича стародавні гали й башти кам'янецької. Самотню почувас себе пам'ятник Шевченка на просторому харківському майдані Дзержинського на тлі змародерів. Повозі зникаються величній одеській сході аж до калемутних портових хвиль Козацького Моря. Біліють серед зелених садів будівлі старовинних чернігівських позачинених церков. Повною парою працюють миколаївські корабельні. Широка щода поміж сосновими та дубовими лісами, поміж тинами, луками та багнами біжить від Києва до Житомира, що розташувався на мальовничих берегах Тетерева. Ніби так мало змінилася мила латинська Полтава, що не встигла ще перетворитись на обласний центр. І таксамо, як і раніш, вся у садах Вінниця. І протяжливо лунають пароплавні гудки біля берегів великого Дніпропетровського.

Дві найважливіші політичні події мусять відбутися в недалекому майбутньому у цих 11 обласних центрах СРСР України, що знайдуть своє закінчення у П столиці, у велетенських будинках: в будинку центрального комітету комуністичної партії на розі вулиць Короленка й Орнінського завулку та в будинку уряду У. С. С. Р., збудованому на місці зруйнованого Михайлівського золотобанного. По цих центрах відбудуться на днях „демократичні“ вибори обласних партійних комітетів і напівдемократичні (бо відкритим голосуванням — так воно все

таки певніше!) вибори секретарів цих обласних партійних комітетів, цих одноособових керманів політичного і господарського життя областей, цих справжніх червоних губернаторів червоних губерній.

А зараз по тих виборах на початку червня відбудеться в Києві XIV. з'їзд комуністичної партії України, на якому виберуть центральний комітет партії та його секретарів, що найвищу фактичну владу в Україні.

А 26. червня по всій СРСРській Україні відбудуться вибори до Верховної Ради УССР, цієї найвищої теоретичної влади.

А 26. липня в Києві відбудуться збори цієї Ради, на яких виберуть її президію, на яких утворять раду народних комісарів УССР. І все це не якнебудь, а на найдемократичніших у цілому світі підставах.

Як бачимо, найзнаменніші в тамошньому житті події, найважливіші вибори...

Чому ж так мляво їде підготовка до них по цілій СРСРській Україні? Чому? Там же не можна виявляти свій політичний індеферентизм.

Відповідь на це досить незвичайна: Нема людей!

Так, так, на 32-мільйонній СРСРській Україні, у 21. році після жовтневої революції, нема людей!

Тобто люди, зрозуміло, є, та нема певних, надійних людей, нема на кого Москві поклатися, нема кого призначити, ну — і тягнеться тому підготовка до виборів, як мокре горить...

Справді, візьмим наприклад секретарів обкомів. Усіх їх обрали рік тому, а властиво тільки 9-4 місяці тому, бо тоді утворено нові області: Полтавську, Житомирську, Кам'янську та Миколаївську. Вибрають їх, як це було і до

Пляжні в колірх.

Полотняні на шнур - гумі, в колірх, модні і практичні на шнур, підшви 7-90 і 8-30.

"Фольклор", літні пантофлі

Легкі продувані, в модних колірх.

Білі замшеві модні перфоровані.

Шкіряні, в різних колірх.

Шкіряні в колірх бронз, вигідні і практичні.

Del-Ma НА ЗЕЛЕНІ СВЯТА

Мужеські вітришки, вигідні та еластичні.

Мужеські плетінки, еластичні і продувані.

"ЗУЛЯ" жіноча панчоха з позитивною стелею 2-50
Панчохи з природи шовку зл. 4-90 і 3-90
Скарпінки текстильні білі і колірні 90 сот.

Крім цього маємо на складі: кілька сотень найновіших моделей літніх, від найскромніших до найвибагливіших.

Мужеські літні скарпінки 1 пара 95 сот при закупі 3 пар 30л. 2-70

ДИСТАНЕТЕ У ВСІХ ФІЛІЯХ.

Про якуж підготовку тут може йти мова, коли мабуть досі і в Москві не з'ясовано добре кожого призначити на секретарів обкомів у дію прокламу України?

І зовсім не краще стоїть справа з підготовкою до виборів до Верховної Ради УРСР, до висування кандидатів до неї.

Не можна сказати, щоб ці висування не відбувалися назовні гучно, урочисто. Справді, якийсь старий дід-колгоспник, чи молода студентка, чи молодий курсант військовий, може й цілком природно хвилюючись, часто викрикує про щастя жити за часів Сталіна. Але дивлячись після згадки цього імені завжди помітна заїчка, на якій дві секунди перерва, мовчанка і потім уже збори плещуть, кричать: "Ура Сталінові!"... і так кожного разу при згадуванні імені Сталіна. Коли ж згадується воєнне, то до криків та оплесків приєднуються звуки оркестри, що грає "інтернаціонал"... Інструкція, як бачимо, досить трафаретна.

Та і щож з цього? Ну — нехай висувають Сталіна на кандидата в депутати всюди, алеж він може бути вибраний тільки в одній виборчій мурзі. А треба ж крім нього вибрати ще 303 де-

путатів. Звідки оних узяти, звідки взяти таких, що не підведуть, не оскандалять, не скомпромітують?

Здавалосьби, щож простіше, як взяти вибраних 12 грудня 1937 від України депутатів до Верховної Ради СРСР та й висувати їх. Так куди там?

Які наприклад чудесні депутати булиб Коріор, або нарком шляхів Бакулін, або Ізраїль Леплевський, нарком внаслідок УРСР, чи наприклад Вікторів, заступник наркома важкого промислу Бутенко, всі ці торішні секретарі українських обкомів? А де вони тепер? Добре ще, як сидять десь у в'язниці, чи працюють у якомусь концентраційному таборі, а то і гірше того... А тут ще почнуть допитувати, а чому са-

ме його вибрали? Може якісь зв'язки з ним мали? Може писали до нього, як до свого депутата?... Хай йому біс...

Чи не зрозуміла після всього цього можливість підготовки до цих усіх виборів?

А протеж ці вибори мають величезне значіння для Москви. Це, так би мовити, справді остатня ставка. Бо якщо і після цих виборів ніщо не зміниться, то чи не повстане вже цілком певна думка: Коли й тепер ніби шкодять всюди вороги, то або все це вигадка Москви, або справді вороги міцніші від московського уряду.

І така думка може повстати навіть і серед маси червоної армії. А коли вже й на масу червоної армії не можна буде покластися, то щож тоді буде?!

Г. Л.

Коли лікар скаже „печінка“...

подумайте про її лікування, в тій дівчачій міститься часто: жовчаний мішок, жовчаний камінь, жовчаний. Велика майстра Вольського з охор. атак. "Вільсон", що міститься у собі екзотичні рослини Комаботум і Вольдо, побуджують печінку до відповідної праці і вор-

мального відділення жовчі та сорочинності природне випорожнення. Можна дістати у всіх аптеках і дрогеріях. Варіанти: Маріетер Вольський, Варшава, Злата 14, а також відділ у Львові.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДІЛА“ Ч. 8.

ІВАН СТАРОЗУБ.

ПОХОРОН.

I

Лише верхні шибки були над землею. Що казали виривали й щезали в них людські ноги. І аж вони були різноманітні і промовисті! Великі, малі, ножища й ніженьки, медвежі, курячі, свинячі й сиріачі. Як столові ноги, як серпи та тилки...

Білок по ногах означував не лише вік, под соціальний стан прохажив, але теж і їх характер, інтелектуальний, естетичний смак.

У тих прохажив, що йшли другобіч вулиці, в тих щасливців, що йшли автоматами чи візниками, а вікна сутерени можна було доглянути й зверху частину тіла, а над головами — ще стіт. Вікна і вивіски по той бік вулиці.

В одних лише мешканців міста Білок не міг бачити ні ніг, ні голови — це в тих, що відбудили подорож на цвинтар. А було цих подорожників шовка немало. Траплялося, що мандрували й такі туди бач перерви в ранку до вечора. Бо — як вулиця веде прямісінько на той світ, і ніхто з тих, що туди відправлялися, не міг обминути Білокових вікон.

Надвигавшись на сотні різних похоронів, білокових і жовчаних, Білок непомітно для свого себе виробив у собі переконання, що вельми зміст життя, все щастя людини в тому, щоб мати такий розкішний похорон, якого його учасники не забули до смерті.

Щоб мати справжню „вічну пам'ять“! І всі Білокові думки, вся воля та енергія були спрямовані до того, щоб стати багатим і славною, мати тисячі приятелів і знайомих та щоб усі вони йшли за його дорогою (срібною!) сивою, а прохажив щоб шептали:

— Це Білоков хоронять! Знаєте? Того відомого, багатого. Бачите? Десятки віників, тисячі людей! А оскільки спадкоємців!

Якби він міг мати такий похорон, готовий би померти хоч зараз.

На жаль, це щастя покищо було неможливе:

він був іще бідним, нікому незваним. Але ж у ньому стільки молодих сил, енергії, запалу! Тільки напружити їх...

Жив у вогкій, темній сутерині, що виспався у бідної вдови прачки, і напружував усі свої духові та фізичні сили, щоб заробити собі на багатий і гарний похорон. Навіть завіз собі шаблицю скарбонку з написом: „На похорон! Відчинити зараз по смерті і всі гроші витрати на похорон „перша класа“.

Найвищою-ж його мрією було: щоб перед його труною йшла першокласна оркестра та щоб грали таких зворушливих жалібних маршів, які змусять усіх учасників похорону нестримно плакати. Правда, з тою оркестрою мав він трохи клопоту: ще не знайшов, чи є така похоронна оркестра для цивілів.

II

Почулися сумні, повні сльози, лементу й розпачу звуки жалібного маршу.

— Мабуть, якогось високого військового хоронять, — мигнуло в Білоковій голові.

Піднісся з поломаного тапчана й митками кроками посував до вікна. В голові з гарячки так кружалося, а ноги так підкошувалися, що мусів халатися стола, стільців і стіни.

Звуки маршу плакали і лементували щораз ближче. Ось за футриши вікна виринув чоловік у чорному, з хрестом. Ось віники, віники, віники. З самої зелені, з живих квітів, металеві. Десяті, п'ятнадцять, двадцять і ще, ще...

Ось хоругви, оркестра, хор і нарешті духовество в нових ризах. Не похажив! Мабуть багатий небіжчик.

А ось і розкішний караван. У ньому труна. Небіжчик іде по царськи. Караван трохи нагадує старі царські козачи. На змуну оркестри співає хор.

Труна металева, багата.

— Яке щастя, — мигтить у голові Білока, — вмерти багатим! І що може бути ліпшого, як спочивати в такій металевій труні: кисень туди не доходить, тіло не псується, вода не просочується, черв'яки не влізуть, — от і лежи собі цілий рік хоч сотні, тисячі років! А як станеться, що могилу розкопають і труну відчинять то

довідаються, що це... Довідаються? З чого? Та ж наші люди ніяких документів у трунах не залишають. Нерозумно. Я зроблю інакше: накажу в заповіті покласти до труни срібну чи золоту табличку з моїм іменем, прізвищем і всякими іншими даними...

III

— Але як жакливо болять голова! в усьому тілі — неміч, в очах скаче, думки плавають...

Білок вертається на тапчан. Лежить із заплюснутими очима й думає.

Якою ясною надією він жив, коли був іще в гімназії! Хоч був сиротою, хоч голодував, хоч був обдурений, але був переконаний, що стане славною, багатого людиною. Дожиє до глибокої старості. А коли змре, влаштує йому такий самий розкішний похорон, тисячі людей підуть за його багатого металевою труною. Потім нові тисячі будуть читати на його мармуровому пам'ятнику: „Микола Білок“...

— Ага! Це той відомий Білок!...

Але з гімназії мусів виступити. І чим він писав цього не був. Носив цегаду на будові дому, копав рови, коли проводили в місті каналізацію, служив війсьним сторожем у паровому млині. Врешті попав на радіотехніку: змонтажував антени, налагоджував акумулатори, поправляв радіоапарати. Був уже на добрій дорозі. На нещастя фірма збанкрутувала і не заплатила. Білок знову голодував. Аж перед тижнем знайшов працю в міського інженіра — носив тичку та мірку, коли той міряв вулиці чи площі. Заробляв уже, і в уже шодня, мав надію закінчити працю довг за кімнатку та почати шадити на похорон.

І ось — недуга.

— О, як страшно болять голова, все тіло! Згадав, що має десь термометр. Піднісся з тапчана. Поставав валізу на стіл. Вихинув із неї все своє майно, віники і скарбонку „на похорон“. І термометр таки знайшов. Не сила була укласти назад речі, то так і залишив їх на столі. Ліг, закрив термометр під паху й заспокоївся від болю очі.

Коли за кілька хвилин саянув на термометр, із жахом піднісся.

МАСКАРАДА

При БОЛЯХ ГОЛОВИ
НЕРВОВАЛЯХ І ГРИТІ
жовтими ПОРОШКИ
ДЛЯ ДРОБНОЇ ЗАБІГІ
KOWALSKINA

— Похороны будут перенесены —
о. Микола, забезпечено!

ду. 2) Вони попадають на задум не то нереальний, а таки просто божеский, — створити окрему галицько-волинську державу, котра увійшла б як рознірною самостійна організаційна одиниця в склад Союзу Східноєвропейських Республік, що був зрадою таки супроти їхньої власної ідеології про „єдину поділіну”. 3) У своїй наївності і цинізмі вони звертаються з таким плявом до... Скрипника.

Оті „староруські” діячі, розчаровані на цілій лінії в своїх надіях і позбавлені віснці, після провалу Денікіна, всякої підтримки в Росії, перенесли частину в Галичину, де доля перенесла їм відіграти ще раз жалку політичну роль.

До цього треба додати ще такі заваги: Стійкість голошеної нашими „староруськими” „об'єднательної” ідеї дуже тверда тільки в теорії, зате дуже еластична у практиці. Тут вона ювсім не є для них перепорою, щоби пропонувати свою співпрацю большевикам в тому самому часі, коли такі світочі партії як б. посол бачинський та інші виступають як старшини а білогвардейській армії Денікіна та організувати а дуже мізерним вислідом „Карпаторуський леґіон”, — та щоби, зміркувавши, що большевики не дадуть себе надуті, прибрати після повороту у Галичину маску „почівних староруських”, та з „революційних червоноорусов” перекунутися в „малопольських русинів”... під проводом тих самих старшин із армії Денікіна!

Дальше треба ствердити, що ціла така концепція автономії „Червоноорусско-Волинської” республіки в Союзі Східноєвропейських Республік могла зародитися лише з фанатичної ненависти москвофілів до всього, що українське, бо створення ще одної „Червонооруської Республіки” під протекторатом Совітів не приспінити би хіба об'єднання всіх „руських” племен в один націю наційний організм.

Вкінці ціла ота імпреза „старорусинів” з офертою своїх послуг на адресу большевиків доказує краще всього, що наші москвофіли самі своїми силами не годні жити, та що вони можуть знайти рацію свого існування лиш як знаряддя імперіалістичної політики російської імперії без огляду на її внутрішню державний лад.

Тому — без ніякої образи, а спіраючися на історичних фактах, годі прийняти, що відношеня старорусинів до большевизму вирішене вже лоза всякими сумнівами, та ще менше, що ідеологічні засновки їхньої політичної доктрини зобов'язують їх в їхній практичній роботі. Ось чому необхідно, щоби „москвофіли” означили ясно і виразно своє становище до большевизму а сучасний мент, коли в цілому світі йде поділ злочних сил між цілком сконцентрованими табори.

Та коли ми вже при тих речах, то для до-

повнення наших двох статтів про політичні фантазмагорії старорусинів і сіру дійсність пригадаємо тут ще один документ. Це „Львовское Военное Слово, Издае. Штабомъ Главнокомандующаго Арміями Юго-Западнаго Фронта” ч. 140 з 1- IV. 1915 р. — Голос дуже міродаїний, офіційоз переможної тоді російської армії. Є там мова про тих найревнїших „староруських” діячів, що не були в Австрії арештовані, тільки завчасу втікли до Росії. Цитуємо дотичні уступи в українському перекладі: „...Мусимо знову зауважити, що наша газета служить російській справі та з її опіки користають усі ті, що віддані російським інтересам. Одночасно вона ніколи не буде підтримувати того невеличкого крикливого гуртка „рутенської олігархії”, в якій пняїть владою уяві витворилося мабуть переконання, що російська армія заняла Галичину на те, щоби дати їм спроможність звести старі рахунки з політичними противниками (підч. ред. — Якось зовсім інакше виглядає тут ця великодушність москвофілів супроти українців, ніж у п. „Климова” в „Русскому Голосі”!) — Ми не кати, і перед нашою совістю рівні всі ті громадяни, що льють супроти окупаційної армії і російської влади. Горє лишє прислужникам кривди, байдуже в яку примильно форму вона не вилася би...”

„...Ми чужі дипломатичним хитрошам або підступам солодкої моральності, та для нас зовсім ясно, що наша опіра в Галичині лежить у справедливих, але і твердих відносинах до народньої маси (нема такого сентименталізму як у п. „Климова”! — ред.), а не у вигуках того невеличкого гуртка „ДЕЗЕРТИРІВ СВОГО НАРОДУ”, котрий хоче бачити в нашіх хоробрій Армії тільки знаряддя своїх політичних жадоб (підч. ред.)...”

„...Сміємо порадити тим лїнним крикунам, щоби вживали своїх сил на ведення кампанії прохарчування в Галичині, а не на звеличання своїх персон в ранзі політичних діячів (підч. ред.)...”

Хіба що більше ганебного і болючого бичування як наші москвофіли від своїх „освободителів” ніхто у світі не пережив!

Ідея, хоч як природна і правдива, тільки тоді життєздатна, коли знаходить відповідних носіїв. Інакше ця „лічна ідея” може надого, часом наважди занепасти, викиривитись та перейти до архіву.

Петлюру намагаються тепер порівнювати, немов роблячи цим честь його пам'яті, до сучасних державних діячів, національних вождів. Справді, всі вожді мають деякі спільні риси: волю, хоробрість, твердість духа, розум і безоглядну чесність, риси, як імпонують масам. Але з чим починається те, що кожного з вождів ріжнить від другого. Ці ріжнїці впливають і з чисто індивідуальних моментів, (напр. середовище родинового дому, виховання, відачі і т. п.) і з моментів національних і з огляду на устрій країни, в якій вони з'явилися. Найкращим прикладом того, що можуть ріжнитися вони між собою, є постаті Клеманса і Мусолїні.

Тим більш неподібний вожд до вождя, котрі ріжні самі обставини, серед яких їм доводиться виявляти себе. Сучасні диктатори не творили своїх держав, вони тільки (і то ріжними шляхами) змінили устрій своїх держав та надали нове темпо життю своїх народів.

Петлюра виявив себе серед руїн великої соціальної і національної революції, серед хаосу, про який сучасні покоління, що не знали пороку справжньої революції, поняття не мають. І колиб уже хотіти переводити історичні паралелі, то Петлюру можна би порівнювати з ролею Вашингтона або Гарібальді, так, як це дійсно робили деякі чужинці публіцисти, що цікавилися українською тематикою. Очевидно, що й ота аналогія тільки поверховна і нікого вона не випищує, ані не помешує: бо одна чільна людина до другої неподібна.

Ототожнювати Петлюру з сучасністю, яка має і позитивні і негативні риси та яка ще непереставна, неперевірена часом, цим великим суддею людських діл, — може бути знищенням Симона Петлюри, але може бути і образою для нього. Нам, старшим громадянам, незрозуміла адорация дечим із нашої молоді — чужинцям державних мужів, хочби яких великих і знатних. Петлюра нам ближчий, тепліший, зрозуміліший, бо в його постаті стільки питомених рис нашого великого народу, що це не сказав світові свого останнього слова!...

У 1917 році, серед війни і революції відраджувалась українська державність. Обставини були жалкі. Проголошуючи III-ім Універсалом Українську Народню Республіку, ми не мали ні фінансів, ні справжньої організованої армії, а тільки мільйон атомлених війсьових вождів, які впрямді кричали „слава” Україні і її Центральній Раді, але одночасно уважно прислухувалися до газет та обіщань большевиків.

Ми, ті, що були разом з Симоном Петлюрою в першому кабінеті, розуміли знаменито, що серед цього хаосу соціальної революції, маючи до того на своїм терені многомільйонну російську армію („дого-западний” та румунський фронт), не зможемо втриматися; проте ми трималися і працювали з вірою в кінечність нашого діла, бо знали, що творимо великий прецедент української державності. Чим краще вона виглядатиме, чим довше триватиме, тим глибоше ввійде у свідомість мас: стане зіркою, що освілюватиме їм майбутній шлях.

Чудом трималися ми до січня 1918 року. Але, що мусило статися, сталося: маси, що були, адалася, радикальніші від самих провідників, не пішли за українським урядом в часі першої навали червоної Москви. Молодь встелала трупами поле під Крутами. Петлюра зійшов з свого міністерського крісла та в сірому воїнякому плаші пішов на фронт. Щоб у бою перемогти!

УЧІТЬ
свої діти
замолоду
вживати

KALODONT

Проти назубного
каменя

Місія Симона Петлюри.

1.

Жалба Академія в дні смутку по Петлюрі. Сиди складені на його честь. Співні журливі, сумні та потім наджені, бадьорі, запалюючи образ Петлюри повстав передомною як кимі...

Хтось із новітніх його прихильників висловлює сирозне побажання, щоб чим скорше вимерли ті, що знали його: тоді вони, — наступники вистрибу, — створилиб той образ вождя, який їм потрібний. Але — пошпю — ми ще живемо, його пам'яті та близькі співпрацівники і за свій мішок важко передали майбутнім поколінням справжній образ Петлюри, не втискаючи його в рамки сучасних відносин та не пристосовуючи його до смаку сучасного молодого покоління. Образ Петлюри від того тільки виграс і став у своїй дійсній величч.

Люди виражають, ідеї вичні. Цю формулу, правду по суті, але разом з тим небезпечну, ба навіть ніколи й помилкову, нераз повторювали тоді, коли помер Петлюра: правді в очі по-

глянути страшно: в розпущ слабші люди шукають потіхи. Мужнїші вже були слова Ної Жорданія, президента Грузинської Республіки, сказані над могилою забитого міністра Рамішвілія: „Він помер і місце його лишається порожнім”. Формально Рамішвілія очевидно заступили другою людиною, але його індивідуальної волі й енергії ніхто заступити не міг. Тим більше, це торкається вождя нації, яким був Петлюра. І він найшов заступника і наслідника і до того дуже розумну людину та індивідуальність іншого типу; деякі річеві справи під впливом зворушення, що його викликала смерть Петлюри серед політичної еміграції, пішли вперед навіть може лише, але Петлюри нема серед нас: цього ніхто і ніщо заступити не може.

Ідеї вичні... Але ідея тісно в'яжеться з людською постаттю та з її ділами. Фаталїзм в історії такий розповсюднений завдяки прямому і посередньому впливові марксизму, це річ надзвичайно небезпечна, особливо в часі боротьби.

У це він, як реально думуюча людина, не міг вірити і не вірив. Він пішов, щоб творити капітал тої моральної цінності, якою є жертва, кров за Ідею. Саме той підхід С. Петлюри в його поглядах і практичному ділі — робив його, провідного діяча і міністра, героєм в очах і широких мас, і навіть найближчого оточення.

Доля, здавалося, усміхнулася Україні: за допомогою чужинців московську навалу вдалося відбити, українська державність не була знищена. Але скоро прийшов час гетьманщини. Її не повірили новій владі. До уряду ввійшли найбільша чужа або національно бліді люди. Формально державність закріплювалась і поступала вперед, організовувались міністерства, судові установи, школи, Академія, генеральний штаб. Частинно робили це свої люди, що лишилися і при новій владі по установках, частинно зорозі українській ідеї, особи, які всетаки були примушені працювати для нашої держави, сподіваючись потім використати її для своїх цілей. Формально справи в центрі і на око не стояли так але, але фактично, особливо по селах ішло до щораз гіршого: грабункова господарка німців ішла в парі з хвилею жорстоких карно-військових репресій та бешкетами московських поміщиків, які нічого не навчилися і нічого не зрозуміли.

Нарід відчував особливо соціальний гнет і ототожнюючи те, що діялось по селах, з ідеєю української державності, став скептично ставитись до неї. Державність розвивалась, але була відірвана від народу, бездушна. Загрозувала величезна небезпека українській ідеї. Необхідно було або мирним шляхом повернути хід подій, домовитись з владою, або змести її. Не домовились. На німці сутні компроміси. Скоропадський не пішов. Оголошення теоретичної федерації з Росією та фактичного обмосковлення України — стало сигналом для повстання. Воно нищило, очевидно, не тільки невідповідну владу, гнало не тільки зайців московських: фатально відбивалося на самих основах ще дуже хиткої державності. Але разом з тим воно рятувало скомпромітовану національну ідею, наблизило її знову до українських мас, показало їм, що Україна — не територія і нарід.

І Петлюра був душею та провідником повстання, якого пробовною організованою силою були Січові Стрілки. Імена всіх інших діячів та полководців збіглися, в народній уяві існував тільки Петлюра, який своєю особою символізував ідею державності.

1919 рік — час ще більшого хаосу, фатальний рік на Україні. Можливо, що наші уряди за той час зробили багато помилок. Але мабуть навіть колиб наші міністри були найбільшими геніями і державними мужами, в той час без допомоги ззовні, при тій психозі, яка опанувала маси і при тому ступні їх національної свідомості — нічого адляти не змігалиб.

Большевицька ідея — страшна ідея, що сіє по всьому світі розклад, китайським муром відгороджуються від неї старі держави. У нас годі було тоді здвинути такий мур. Розклад ідеї як хвилі повени заляла Україну. Народ, що ще в кінці 1917 року став прислухатись до московських обіцянок, захотів на собі самому спробувати захвалюваного режиму. Але відразу його розкусив і відповів на нього хвилею повстань, що йдуть поруч із боротьбою нашого регулярного війська.

До пізньої осені 1920 р. тягнеться ця боротьба та оточує Петлюру ореолом слави, якої від століть ніхто не зазнавав серед українського народу. Дванадцять років — ця слава не пропала й після мілітарної поразки в останньому етапі збройної боротьби. Це привазило мас до імені Петлюри, це їхнє довіря, що ніхто інший, тільки Петлюра визволить їх, вказує на інстинктивне відчуження українськими масами, що Петлюра своєю идячею, способом думання, психікою — їхній. І тому українського Петлюри не можна з ніким іншим порівнювати.

(Кінець буде) Олександр Швабін.

ЗМІНИ В АВСТРИЙСЬКІЙ ПРЕСІ ПІСЛЯ АНШЛЮСУ.

Як подає берлінська „націонал-соціалістична кореспонденція“, до березня ц. р. австрійська преса була в жидівських руках: на 177-ох віденських редакторів було 124-ох жидів.

За два минулі місяці цей стан основно змінився. Наклад часописів поважно піднісся.

НОВІ СУТИЧКИ У ВАЗІРІСТАНІ.

У Вазірістані дійшло до нових заворушень: коло Равані 200 тубильців азео битву з британським відділом. Згинувло 5-ох англійців, ранено 14-ох; повстанці втратили кільканадцятьох убитих і ранених.

На перехресті звільни хід воза!

Складаючи впродовж року щотижнево.

по зол. 13.10 виїдеш на місячний побут до Берліна
по зол. 12.90 виїдеш на місячний побут до Відня
по зол. 15.90 виїдеш на місячний побут до Мільно
по зол. 15.15 виїдеш на місячний побут до Парижа

Заплатити Тобі змогу виїзду за кордон
послідовна ощадність у

Пром-банку
Львів, Гродзіських 1. І. п.
Тел. 292-15 і 200-15

Дипломатичний представник еспанського нац. уряду в Лондоні НЕ ПРОПОНУВАВ ЗАМИРЕННЯ.

Агент еспанського нац. уряду в Лондоні, кн. Альба рішуче заперечив поголоску, немовби він робив якінебудь кроки у справі замирення в Еспанії.

Він пригадав заяву ген. Франка, що замирення можливе лише після повної капітуляції червоних.

БРИТАНСЬКИЙ ПРОЕКТ ПЕРЕМИР'Я В ЕСПАНІІ.

В лондонській пресі появилася вістка, що прем. Чемберлен і мін. Галіфакс роблять позакулісові кроки до замирення в Еспанії в таких умовах:

- 1) евакуація чужинців-добровольців;
- 2) пропозиція перемиря, яку в Барселоно

предложила би Франція, в Бургосі — Італія та есентуально Німеччина;

3) якби оба уряди прийняли цю пропозицію, їхні представники стрінулись би на нейтральному ґрунті і утворилиб тимчасовий уряд. Він перевів би вибори до конституанти або плебісцит, що устійниа би майбутній устрій Еспанії.

ОХОРОНА НЕВТРАЛЬНИХ КОРАБЛІВ ПЕРЕД БОМБАРДУВАННЯМИ.

У Лондоні опрацьовують доповнюючі постанови ніонського договору, на основі яких у кожній еспанській пристані малиб утворити окрему смугу для закордонних кораблів.

— о —

„Ми не є чехословаки, лише словаки“.

О. ГЛІНКА ВИТАЄ ДЕЛЕГАЦІЮ АМЕРИКАНСЬКИХ СЛОВАКІВ У БРАТИСЛАВІ.

Витаючи на двірці у Братиславі делегацію американських словаків, що привезли оригінал пітсбурської умови, о. Глінка виголосив промову, в якій заявив, що словаки — це окремий нарід; хто того не визнає, може собі йти зі Словаччини. Ми не є чехословаки, лише словаки; тисячу літ ніхто не зміг нас знищити, тому й тепер ніхто нас не знищить.

Підчас недільного словацького свята у Братиславі відчитався маніфест до словацького народу та пітсбурську умову.

До Братислави приїхало кільканадцятьох закордонних журналістів.

„ТАЙМС“ ПРОПОНУЄ, ЩОБ СУДЕТИ ПРИЛУЧИТИ ДО НІМЕЧЧИНИ.

Обговорюючи теперішнє положення в Чехословаччині, „Таймс“ стверджує, що довела

до нього несправедливе повоєнне розмежування, яке не дало змоги німцям б. Австро-Угорщини покористуватись правом самоозначення народів.

В інтересі самої Чехословаччини було би перевести плебісцит у справі есентуальних відступлень Судетів німцям, а мадьярським і польським землям — Мадьярщині та Польщі. Тоді Чехословаччина сталаб національно цільною державою, все таки більшою як Бельгія чи Голляндія.

СУДОВИЙ ЕПІЛЬОГ ІНТЕРВ'Ю ГЕНЛЯНА.

Відомий англійський журналіст хоч і скаржити судетсько-німецьку партію за те, що вона адементувала його відоме інтерв'ю з Генляном у „Дейлі Мейл“.

— о —

„Волинські церкви переповнені — паніка швидко мине“.

З розмови з членами делегації православного населення Волині до прем'єра ген. Складанського.

Варшава, у травні 1938.

В понеділок, 9. ц. м. — як „Діло“ вже інформувало — прем'єр ген. Славой-Складанський прийняв на довгий авдієнції делегацію православного духовенства і селянства в Волині, що інтервеніувала у голови польського уряду в справі відомих волинських подій.

Негайно після авдієнції представники української та російської преси у Варшаві звернулися до членів делегації з проханням інформації про теперішнє положення і долю православного населення Волині. Вашому кореспондентові вдалося дістати отсі радісні (хоча ми далекі від оптимізму) інформації:

— Випадки розвинулися так швидко — оповідає нам делегат — священик з околиці Гриньок — так неочікувано, що ми — ніде правди діти — розгубилися. Населенням, яке нічого подібного не очікувало, заволоділа паніка. І — зрозуміло — лише тою панікою можна пояснювати початковий успіх після першого натиску латинників. Селянство переходило на католицизм зі слюзами в очах. Це факт. Але й зі слюзами вертались до Православної Церкви. Які з тих сліз були слюзами радості а які — смутку, чи розпучи?

— А якіж настрої тепер?

— Тепер вже починає бути цілком інакше. Передовсім — паніка минула дуже швидко, на що вплинула у великій мірі архиєпископська візитація Преосв. Олексія. Після неї почалися повороти до православ'я. В самих Гриньках повернулося 120 людей. По-друге як природна реакція дається зауважити на цій Волині велитенський зріст релігійних настроїв та привазило до віри батьків. У неділі і в усі свята церкви бувають переповнені вірними. Дам вам

приклад: свічні доходи по церквах зросли вдвоє, все населення відбуло св. сповідь.

Не можна не зауважити теж — продовжує наш співбесідник — дуже відрадного впливу як наслідку пережитих потрясень, а саме есентуального духового об'єднання волинського селянства. Звичайні давнішні сільські сварки за яку курку відійшли на другий план — зникають, минають. Українське волинське селянство, кажучи модно, консолідується і міцніє духово.

— Ну, а якже почувають себе ті, що перейшли на католицизм?

— Знаєте — правду сказавши — не дуже. Правда, вони мають від місцевої влади деякі привілеї, моральних та практичних. Вони напр. поліцей звертається до православного священника, то каже йому „ан“, а до „католика“ він говорить „прошен пана“. Самі розуміють „вара хлопска“ і „вара панська“.

Положення господарське тих „католиків“ на селі все таки незаледне, погане, як у селян. До того їх дуже мало. Православні більшість, що до цієї пори ніколи вороже не ставилась навіть до „старих“ католиків, тепер ставиться до одних і других холодно, нейтрально і в біді їм не дуже радо помагати. Окремі, православні села дуже культурні, але вони послідовно їх омивають. З „католиків“ не розмовляють, не мають ніяких зв'язків, зауважують просто їхнього існування.

— А скажіть, панотче, будь ласка, чи підкреслювали, що до часу „реалізаційної“ православної українці не тільки тодішній

*) Ця стаття містима в „Ділі“ з дати 10. травня 1938 року, як Олександр Складанський в авдієнції з журналістами.

я жили примірно з католиками. Чи тепер можна сподіватися змін і під цим оглядом?

— Безумовно! Безумовно! Ворожба вже є — „ревіндикація“ принесла грізні признаки поважних релігійних антагонізмів. Мирне співжиття різних віросповідань на Волині — розбите і все це може злікувати тільки час та особлива обережність.

— Отже, реасумуючи те, що ми від вас почули, „є ше порох у пороховницях“?

— Є, є, зрозуміло, що є! І нема причин попадати в розпук чи зневіру, хоча все це таке жахіє і гірке. Настрій на місцях бадьоріший — зрозуміло — там на фронті, ніж тут у вас, у запалі, тому нема чого падати духом. Православна Волинь не захитається, не впаде!

Стільки сказав нам старенький православний священник знад большевицького кордону, один з тих слуг свого народу, що в боротьбі вросли і для яких вона — зміст життя.

Бажачучи насвітлити проблему „ревіндикації душ“ ще й від сторони... предмету тої акції, перевели ми розмову з делегатом селян, 35-літнім Евфимом Ничком. Оце вірний її зміст:

— Ну, якже вас п. прем'єр прийняв, приєздно? — питаємо.

— Та воно добре — відповідає селянин. — Казали мені оповідати, а я оповідати не спосібний. Коб так мене питали, то я би всю біду нашу оповів, а говорити сам не потраплю...

От тільки і сказав, що доки нас не прислали на католиків, то ми і злості ні на кого не мали. А тепер не довіряємо тим, що перекинулись від нас, всі як не ті люди стали. Роздор пішов.

— Про це ви п. прем'єрові сказали?

— Ну, так. Казав, що така несправедливість діється. Казав — нехай він був і підозрілий раніш, нехай на нього й око мали, а як став католиком, то все йому вільно. Може собі і 24 години ходити, куди хоче, а мені от не вільно. Як совіє заїде, то й коней напоїти не можу, бо зараз карають. А чи я вкрам, чи я противлюсь? Всього, що хочу померти в тій вірі, що я народився.

Пльки, бачите, одним я журуся, що я не все второпав, що мене п. прем'єр питав. Бо по польському, то я — сказати — й нічого не розумію. Він мене питав, чи був хто арештований за віру, а я зразу не зрозумів та кажу „ні“. От коли на мому місці був хтось з мудріших, що їх від нас з Гриньок повиселявали, то той би все розказав.

— Кажете, у вас — „роздор“?

— Ой, роздор. Таку всі злість, таку ненависть мають, що не дай Боже! Не буде спокою на нашій землі, згадаєте моє слово, не буде...
Фа—сь...й.

ВИМИНАЙ ІНШИХ З ЛІВОГО БОКУ!

МИХАЙЛО МОЧУЛЬСЬКИЙ.

Останніх десятиліть життя Ів. Франка

(1896—1916.)

(З приводу роковин смерті поета).

ПОГЛЯДИ ЧААДАЄВА.

Паралелі до Франкової сповіді недалеко треба нам шукати. В 1836 р. появилася в журналі „Телескоп“ — „Первое философическое письмо к г-жѣ ***“, якого автором був Петро Яковлевич Чаадаев. Що сказав Франко українцям, це холодними, але більш певними словами сказав Чаадаев москалям. „Ми — каже Чаадаев — не належимо ні до одної з великих родин людства, ні до Заходу, ні до Сходу, не маємо традицій ні того, ні другого... Ми існуємо внаслідок позв часом і загальний розвиток людського роду не торкнувся нас“... У нас немає навіть своєї власної традиції; у нас „не знайдемо ні одного спогаду, який спинив би нас, ні одної пам'ятки, який розказав би вам минуле, куди, сильно, картинно. Ми живемо в якійсь бездумності до всього, — у тісному горизонті без минулого й прийдешнього... Нам треба мовчати вбивати в голову те, що в інших стало інстинктом... Сильорізм Європи нам

Твоє лице
звільниш від веснянок

КРЕМ
І МИЛО

LESZNICERA.

Господарять у чужім майні.

Сьогодні в суботу 4. червня, з'явилися передполуднем на площі Сокола-Батька якісь чотири цивільні панове та один військовий старшина й не кажучи нікому ні словечка, за чим і по що прийшли, почали оглядати майдан, ходили по всіх закутках, словом, поведилися, наче в себе дома. Шойно відходячи сказали сторожеві площі, хто вони такі.

Опісля прийшли два невідомі з прізвиська інжиніри й почали робити на площі поміри. Повідомаений про це телефонічно голова Сокола-

Батька інж. Хроноват наказав сторожеві не дозволити на якінебудь самовільні роботи чи поміри на площі. У відповідь на це до телефону прийшов один з інжинірів та почав оправдуватися, мовляв, вони виконують лиш те, що їм доручили. З його слів виходило, що наказ господарити на чужій площі вийшов із львівського магістрату.

Важко просто зрозуміти, як можна на чужому майні господарити, наче в себе дома? Чи знають про це компетентні чинники?

Чому skonфіскували книжку Бохенського?

Варшава, 2. червня.

Комісаріят уряду у Варшаві skonфіскував давно рекламовану книжку „Політики“, що вийшла як збірня праць Олександра Бохенського, Ст. Лоса і Вол. Бончковського п. н. „Польсько-українська проблема на Червонській Землі“. Рін зрозуміла, що ця skonфіскація викликала у Варшаві своєрідну сенсацію як ще один доказ ліквідування згори т. зв. „прометейських концепцій“ у підході до української проблеми.

З певного джерела довідуємося, що skonфіскація згаданої книжки мала місце найперше у Познані і власне Познань вплинув на рішення Варшави. Вказує це пророчисто на зростання значення познанської ендеції у вирішуваних українській справі.

Господарять, що рішення цензури заочною найбільше авторів та видавців публікації, хоч — на нашу гадку не без рації — видавцем з „Політики“ мали відповісти на їх інтервенцію в цензуру, що, мовляв, „вони самі змнили вже становище до української проблеми“.

Як ми вже інформували, варшавська цензура skonфіскувала теж останнє число молододемократичного часопису „Орка“ за „українську колонію“. В згаданій колонії skonфісковано статтю Романа Гучвановича п. з. „Про українську молодь без лапих“ та вірш С. Гордицького „До польських поетів“ у перекладі Голендра, арештою друкований вже кількартратно у Варшаві.

Гром.

Китайські партизани атакують японські військові кораблі.

Представник японського генерального штабу заявив, що китайці почали партизантку також і на прибережних водах.

Напр. недалеко Гонконгу 6 китайських озброєних джонк заатакувало японське стежне судно. Дійшло до регулярної битви, в якій узяв участь літак. Японські стрільня запалили 3 джонки і затопили одну; інші втекли.

Японський штаб заповів, що буде нищити всі озброєні джонки.

БОЛЬШЕВИЦЬКА ПОМІЧ ДЛЯ КИТАЮ.

Большевики вислали до Китаю 10 літаків найновішої конструкції. Ці літаки дуже скорі, мають дуже великий обсяг ділання; ними можна виконувати розвідчі лети над Японією та Манджурією.

Алькоголь вироджує раси й веде до загибелі

невідомий. У наших ліпших головах є щось більше, як безосновність. Кращі ідеї, від недовіри, звязку й послідовності, як безплідні мари, дерев'яніють у нашому мізку... Навіть у нашому погляді я знаходжу надто неозначене, холодне, трохи подібне до фізіономії народів, що стоять на нижчих щаблях суспільної драбини... Маса перебувають під впливом особливого роду сил, що розвиваються у вибраних членах суспільства. Маса сами не думають; серед них є мислителі, які думають за них, ворують збірне розуміння нації і примушують її рухатися вперед... А тепер питаю вас, де наші мудреці, мислителі? Коли і хто думав за вас, хто думає під теперішню пору?... Ми нічого не видумали сами, в усього, що видумали інші, прийняли лише облудний вигляд і марну розкіш... Коли б орди варварів, що стривожили світ, не пройшли перше, ніж наводили Захід, країни, де ми живемо, ми не доставили б і одної глави для все-світньої історії“...²⁴⁾

Коли ми подумуємо тепер, що Чаадаев нарушив у своєму листі і православ'я, основний камінь царської держави; що безжалісно вишмагав горду душу своїх земляків пугою, як ніхто перед ним і після нього; що молотом вбивав їм у голову гострі слова, як кидали, — зрозумі-

ємо А. Герцена, який сказав, що після прочитання „Первого философического письма“ Чаадаєва „всі були изумлены, большинство оскорблено, человек десять громко и горячо рукоплескали автору“. Аж кілька місяців пізніше патріот Вігель познайомив зі змістом Чаадаєвого листа царя Миколу. Тоді цар закипів гнівом — „Телескоп“ закриз, цензора прогнав, редактора заслав у Усть-Сисольськ, а Чаадаєва наказав визнати за божевільного й зобов'язати підписом нічого не писати. Продовж більш, як півтора року, не вільно було Чаадаєву виходити зі своєї кімнати, але не був він проклятим серед своєї суспільності, а навпаки, вона оцінила його далекозору думку й відвідувала його“²⁵⁾.

Рівняючи Франкові слова з Чаадаєвими, бачимо ріжницю: від кожного слова Чаадаєва, як каже Герцен, „віє довгий стражданням, уже охолодженням, але ще озлобленням“²⁶⁾, а кожне слово Франка горить стражданням, кипить живим гнівом і жовтіє злобою. Слова Чаадаєва падали краплями розтопленого олива на душу цілого московського народу, — слова Франка вразили громом душу тільки української інтелігенції.

(Далі буде).

²⁴⁾ П. Чаадаєв, Философические письма, Казань, 1906, ст. 4, 6, 7, 9—11.

²⁵⁾ А. И. Герцен в Чаадаев. (З Визлого и Думь) часть IV, гл. XXX.

²⁶⁾ А. И. Герцен, оп. шп.

Після вбивства полковника Євгена Коновальця.

ДЕСЯТЬ ТИСЯЧ ФЛЮРЕНІВ ЗА ЗЛОВЛЕННЯ ВБИВНИКА ПОЛК. КОНОВАЛЬЦЯ.

Полиційне слідство в Роттердамі виказало ні-
яго, що Валюх зветься в дійсності Петрович
або Петришин (мабути авіанісний подано до га-
зет кілька прямих). Він високий і метр 72 цен-
тиметри, темний бунет, дуже елегантно вбра-
ний.

Полиція має його світлину та почерк його
зписки. Із Львовом прибув до Роттердаму де-
тектив Скотландярд, знавець українських
справ. Слідство ведуть у різних столицях Єв-
ропи.

Голландський уряд назначає 10 тисяч флю-
ренів нагород за зловлення вбивника. Голанд-
ська поліція покищо тримає в тайні цілу таєм-
ну справу вбивства і нитки цієї справи йдуть до
ріжних східних країн.

Стверджено, що було багато співників у-
бивства.

(За голландською пресою з дня 1. 6. ц.р.).

СПРАВА ПОХОДЖЕННЯ ВАЛЮХА.

У зв'язку зі згодою, який повинен у пре-
сі, що згодний убивник полк. Коновальця Ва-
люх походить мабути з Дрогобищини та є чи
не сином гр.-католицького священника, появи-
вся в „Новому Часі“ отвертий лист п. Анатолія
Валюха з Трускавця, який стверджує, що ця
вістка цікавита безосновна. Є в Галичині тіль-
ки один греко-католицький священник на при-
звище Валюх, а ним є батько автора листа, па-
рох Трускавця. Оба його сини, а саме інж. Яро-
слав Валюх (зам. у Стебнику) й автор листа, А-
натоль Валюх, абс. В. Т. Ш., перебувають від
років у краю і з комунізмом не мали й не ма-
ють нічого спільного.

ГОЛОС ЖИДІВСЬКОГО ЖУРНАЛІСТА.

Львівська „Хвіля“ (ч. 6898 з 4-го червня ц.
р.) принесла статтю Бернарда Зінгера п. н.
„Львів—Роттердам“, в якій між іншим читаємо:
„Коновалець мав вести акцію виключно на
протибальшовицькому фронті. Роботу в Поль-

щі мали припинити, хоч у цій справі йшли гос-
трі внутрішні тертя в ОУН. Частина авіажа-
ла, що слід вести рівноярну акцію. Становище
Коновальця в цій справі не було ясне, хоч близь-
кі йому люди заявляють, що задумував припи-
нити на короткий час протипольську акцію“.

„Чи це правда, що в дійсності пороблено
підготовку до ліквідування ОУН на терені Га-
личини, годі на це відповісти. За лаштунками
підпольних організацій оперують за кожним
разом інші чинники.“

„Ким були вбивники Коновальця, куди де-
дуть сліди, годі хвилю устійнити. Деякі групи
заявляють рішуче, що він упав жертвою Сові-
тів тому, що започаткував проти них гостру ак-
цію. Інші думають, що його дотеперішні при-
ятелі хотіли його позбутися, бо знав чимало рі-
чей з минулого“...

„Історія вбивства носить дивний і таємни-
чий характер“.

„Витворюється опінія, що різні чинники
працюватимуть у напрямі замотання слідства.
Не в'ячено теж, що сталося з документами, що
їх наїшли в Коновальця, а які мали служити, як
рефлектор для наслідження недоведених і не-
в'ячених у процесах ОУН фактів“...

„В останніх місяцях мала прийти остаточна
постанова у справі дальшої діяльності. Гра ва-
ленродизму в емігрантських діячів плутається,
веде до тайних замахів і ніхто не годен зорієн-
туватися, де починається ГПУ, де діє Гештапо,
а де існує можливість функціонування змов-
ницької організації“.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ У ЛЬВОВІ.

Заходом родини покійного полк. Е. Ко-
новальця відправлено в суботу, 4-го ц. м., в архи-
катедральному храмі св. Юрія у Львові поми-
нальне богослуження. Після співаної Служби Бо-
жого о. пралат Л. Куницький в асисті 6 священ-
ників відправив панахиду. Після панахиди хор
відспівав жалісні пісні. На Службі Божій та па-
нахиді був приявний батько покійного.

Друга сутичка на еквадорсько-перувійанському пограниччі.

ДИМІСІЯ ЕКВАДОРСЬКОГО УРЯДУ.

Як подає еквадорська преса, після неда-
внього інциденту вислано еквадорську стежу під
командою пор. Лопеза, щоби прослідити при-
чину перестрілки. Перувійанці обстріляли еква-
дорську стежу; одного вояка убили, одного
підстаршину ранили; пор. Лопез пропав.

Цілий еквадорський уряд подався до димі-
сії, бо його члени — самі старшини — верну-
лись до армії. Новий уряд зложений з ци-
вільних.

Комуністи намагаються в летючках пред-
ставити цілий конфлікт як звичайний гранич-
ний інцидент.

Вибори до самоуправ у 1939 р.

НА ПІДСТАВІ НОВОЇ ВИБОРЧОЇ ОРДИНАЦІЇ.

Відбулося останнє перед надзвичайною се-
сією парламенту засідання ради міністрів. На
засіданні устійнено проекти, які мають предла-
жити надзвичайній сесії парламенту. Пова де-

Якщо йде про міську самоуправу, то вста-
новлені урядом засади спираються на поділі
міст на виборчі округи та на 4-прикметниково-
му праві голосування. Засада пропорціональ-
ності булаб актуальна в тих округах, де булоб
три та більше мандатів. Отже проект зриває зі

МОРОЗИВО

кількома ратифікаційними законами, що регу-
люють апровізаційні питання, важне значіння
має покликання громадського чинника в судах
на місце скасованих судів присяглих.

Звертає на себе увагу й проект про вико-
нування лікарської праці, який має не допу-
стити до надмірного скупчення лікарів по ве-
ликих містах, підчас коли т. за. глуха провінція
залишається без опіки.

Та найважливіші проекти — це проекти уря-
ду, що торкаються самоуправи. У соїмі знахо-
диться вже проекти уряду про самоуправні фі-
нанси і нову виборчу ординацію у 6-ти найбіль-
ших польських містах, проект нового статуту
м. Варшави, тощо. До цього долучається ще
проект нової виборчої ординації до всіх міст,
містечок і сільських громад.

Остання новелізація самоуправних законів
була ще в 1933. р. На основі постанов того за-
кону переведено останні вибори до самоуправ-
них установ. Вибори в 1939. р. пройдуть уже
згідно зі зновелізованим законом.

ФОРТУНИ НОВОЇ

засадом комуювання голосів, забезпечує ви-
борцям більшу свободу та скріплює останньо-
му контролю підчас голосування.

Також виборча ординація до сільських
громад зновелізована в більше демократично-
му дусі. Проект на засіданні ради міністрів де-
що змінено.

Розпорядок президента про скликання
надзвичайної сесії парламенту появиться зараз
після латинських Зелених Свят. Сесію скличу-
мабути на 10-го ц. м.

ШЕ ОДИН ШВАЙЦАРСЬКИЙ КАНТОН ЗА- БОРОНИВ КОМУНІСТИЧНУ ПРОПАГАНДУ.

Велика рада швайцарського кантону Урі
ухвалила всіми голосами за винятком двох со-
ціалістів, що стрималися від голосування, за-
боронити на терені кантону комуністичну про-
паганду і протидержати організації

Що писало „Ціло“ 50 років тому.

Вівторок, 5. червня (24 травня) 1888.

ВІДНОВА ЦЕРКОВНОГО БРАТСТВА В РОГАТИНІ.

Церковне Братство, що існувало при церкві
Різдва Пресв. Діви Марії в Рогатині від XVII-го сто-
ліття і покляло чималі заслуги для збереження ре-
лігійного духа, припинилося дуже багато до наці-
онального осядженія рогатинських міщан та від-
іграло велику роль в боротьбі з латинізацією, але
по прилученні Галичини до Австрії занедало по-
дбати про затвердження своїх привілеїв, тепер по
великих коропадах відновило свою діяльність. В ле-
стопаді 1887 р. влада затвердила статут, а в провід-
ну неділю 1888 р. вибрало новий виділ.

УХВАЛИЛИ ПОДАТОК ВІД ГОРІВКИ.

Відень, 5. червня. Палата послів ухвалила закон
про податок від горівки у третьому читанні 161 го-
лосами проти 130.

ВІЧНА ТРИВОГА.

„До „Нос Фрас Прессе“ доносять, що австрійські
і пруські фабриканти і спедитори в пограничних
місцевостях Конгресівки дістали наказ, щоб безпро-
молочно винесли з Росії, бо назначений їм до того
речинець вже давно минув. Кілька прогнанних вже
навіть приїхало до Кракова не поладивши навіть
своїх інтересів. Коло Міхова ставлять кілька пан-
цирних веж“.

ВЕЛИКА СЕНЗАЦІЯ.

„Велику сензацію викликає у цілій Європі факт,
що Швайцарія покла укріплювати свої військові
стратегічний оглядом позиції. Швайцарська сенза-
рада справді носить з гадкою почати в найближ-
чому часі укріплювати гору святого Готарда. З пле-
ну, по якому ця гора мають укріпити, виходить, що
Швайцарія думає на випадок потреби не допустити
ані переходу німецького війська до Італії, ані іт-
лійського до Франції або нападку французького до
Італії і навіть австрійського в долину горішнього
Рену“.

І Відклик не поміг.

Дістаємо відпис такого документу.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Nr. AP.
45/42. Warszawa, dnia 16. maja 1938.

ORZECZENIE.

Decyzją z dnia 7. kwietnia 1938 r. Nr. B. N.
61—a—338 Urząd Wojewódzki we Lwowie nie
uwzględnił podania gimnastycznego towarzystwa
„Sokół Bat'ko“ we Lwowie o udzielenie rozwo-
lenia na zjazd (zlot) sokoli we Lwowie w czasie
od dnia 24. maja 1938 r., ponieważ odbycie
tego zjazdu (zlotu) zagrażało by bezpieczeństwu
spokojowi i porządkowi publicznemu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie
uwzględnił wniesionego przeciw powyższej de-
cyzji odwołania i na podstawie art. 93 rozporzą-
dzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 o
postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr.
36. poz. 341) oraz artykułów 7. i 22. pkt. b usta-
wy z dnia 11. marca 1932 r. o zgromadzeniach
(Dz. U. R. P. Nr. 48/1932, poz. 450) — decyzją tą
utrzymuje w mocy.

Orzeczenie niniejsze jest ostateczne w admi-
nistracyjnym toku instancyj.

(Adelstein).

Naczelnik Wydziału.

Округла печатка:

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Є це відповідь на внесений відклик Стар-
шини Сокола-Батька у Львові. Нас інформують,
що Старшина Сокола-Батька має всес та-
ки в плані відбутти Краєвий Зліт Українського
Соколяства у Львові ще цього року восени.
тому не диво, що соколяська праця в краю йде
дальше невпинно

найкраще холодить

По широкому світі

У Палестині засудили на смерть двох жо-
лодих жидів, що обстрілювали арабський а-
тобус.

Болгарський парламент затвердив усі три
дові декрети, що появились від 1934-го до
1938-го року.

На Джемейні поліція стріляла до страй-
ків, убиваючи 2-ох і ранивши 3-ох.

В національній Іспанії введено судя пра-
та подрібний кодекс праці.

Бельгійський уряд почав переговори і
еспанським нац. урядом і має надію на успі-
шний вислід.

Шефом румунського секретаріату між-
нальних меншин стане мабути Ваїда Вояка.

Сторінка без політики.

Одною ногою в раю...

Щастя людини дуже химерне. Воно приходить несподівано і несподівано теж щезає. Відчуло це на своїй шкірі чимало людей. Деякі з них були вже, так сказати, одною ногою в аємському раю, однажко тоді, коли здавалося, скарби, чи багатства дозволяють вести деяке й вигідне життя, азобна доля кепкувала собі з них і скарби, які, здавалося, можна було брати ось-ось просто в руки, щезали раптом як примари.

Нешастя в... щасті.

два одини кравецькі помічники з Кельну виїхали, обклопані гарячкою золота, шукати кращої долі й вимандрували до Трансвалю в Південній Африці. Не мали вони спочинку ні день ні ночі. Але сподіваних скарбів не було. Щойно приїждок прийшов їм за допомогою, кравчук товщи підстриженого слона і попали при тм на жму, з якої виділювала червономим світлом кварцева жвака. Оба кравчуки розтовкли у дрозжачій руці кусень каменя і переконалися, що вони попали на видатну золоту жилу. Важко описати радість обох шукачів золота. У найближчих кольорах мріяли вони вже про своє багатство, яке найближчого ранку хотіли почати добувати зі землі.

Золота жила щезла.

Вони припадали собі недалеко золотої жили простенький обоз і сіли цілу ніч про щастя й багатство. Якже вони здивувалися, коли досвіта збудилися й побачили, що ціла околиця змінилася. Хоч як заподіяно вони шукати, своєї золотої жили не могли знайти. Співниці землетрусу навістив уночі з 18. на 19. травня 1867 р. цілу околицю. Багата золота жила щезла у глибині землі і лиш якимсь чудом оба мандрівники не загинули серед аємських мас каміння. Радіє-рад мусили вони відволотитися власним урятованим життям. Гірко розчаровані пішли вони далі, намагаючись знайти якийсь слід золота, але даремно. Колек і ця остання надія пропала, терпунися вони зворотом до краю і від того часу пробивалися своїм ремеслом крізь рожі й терня життя.

Пять літ півніше відомий німецький подорожник Карл Мавх, який поклав великі заслуги для географічних дослідів Південної Африки, поїхав на слід славних золотих алож у Трансвалю і його славили як того, що перший відкрив золото в Південній Африці. Оба біди кравчуки мусили відволотитися лиш тим, що одною ногою були в... раю.

Скарби, що їх інші забрали.

Підчас видобування вони еспанських кольоній в середній і південній Америці, один з еспанських старшин закопав підчас відступу військової касу, щоб вона не попала ворогові в руки. Незабом той старшина згинув на полі бою й е'спанська влада велела в різних місцях шукати за касою. Всі розшуки були безуспішні.

В 1824 р. помер у хатині бідного бразилієць еспанський вояк. Перед смертю він зрадничав прихильності тайну, яку він носив довгі місяці, а саме подав місцевість, в якій закопали підчас війни військовою касу. Негайно після смерті еспанця бразилієць пустився в дорогу і по важких горах знайшов описане місце. Він копав день

і ніч під скалою і вкінці його терпеливість діждалася нагороду: він натрапив на шкряну велику скриню наповнену еспанськими талірами й золотом. Всього було на два добрі вантажі мунів. Щасливий пішов бразилієць до найближчого села, щоб замовити собі віз до перевозу скарбу. Колиж він найближчого дня вернувся на місце знахідки, застав лиш порожнє місце. Скриню хтось украв. Сліди ніг вказували на те, що за бідоласним бразилієм хтось стежив підчас відшукування скарбу. Підчас його неприємності хтось інший забрав скарб. Бідний бразилієць далі жив у нужді.

Скарб у панчосі.

Не краще пішло теж одному малому французькому ремісникові в Діжон. Він витратив усі свої еощадності на малий дімок і заорався до роботи, щоб викинути стару змуршавлу дубову стіну.

Якж була його радість, коли він за стіною знайшов панчоху і в ній чверть мільона франків у золотій монеті старофранцузького видання. Величезний скарб пролежав мабуть у тому місці ще від часів реформації. Бідний досі ремісник не мав із великого щастя прийти до себе. Та ще тієї самої ночі в його домі вибухла пожежа.

Новоспечений багач вплив собі трохи, щоб „угасити“ спрагу з великої радості. Немов живий емоційний вискокня він на вулицю й почав кликати помічі.

Важко попареного відвезли його негайно до лікарні, де він ще тієї самої ночі змер від ран.

Поліційне еждство виявило, що пожежа повстала з вини самого господаря. Він положився до ліжка зі запаленою папирською в зубах, решту виконав випитий алкоголь. Він заснув і збудився щойно тоді, коли його ліжко стояло вже у вогні.

Тому, що після його смерті не зголосилися ніякі спадкоємці, золото багатого чоловіка перебрала на власність громада Діжон. Тільки величезний пам'ятник на могилі нагадує щастя й нещастя того французького ремісника.

Радість убиває.

Несподівана смерть стрінула теж одного льондонського урядовця, який із важкими трудами пробивався крізь життя. Важка й затяжна недуга поклатла його жінку до ліжка. Четверо дітей огорнула вже від першого дня недуги чорна розпука. Виглядів на поправу не було майже ніяких, тимбільше, що нужда не давала змоги хорої якслі лікувати.

Одного дня листар мусів шкандибати аж на найнижчий поверх кам'яниці. Він застукав до дверей убогого урядовця і вручив йому грубий лист. Дрозжачими руками отворила хора лист із ньюйорського суду, в якому вона дістала повідомлення про велику спадщину по своякові, який багато літ тому вимандрував до Нью Йорку. Тепер ціла біда щезла. Розрадувана жінка не могла діждатися тієї хвилини, коли муж вернеться з праці.

Колиж він прийшов і почув про те велике щастя, яке їх стрінуло, раптом заслаб. Кілька хвилин півніше багата, хора жінка тримала в раменах небіжчика.

Радість відібрала йому життя.

хтось змінив крейдою вчорашні числа на нові інші. Якесь веселе товариство дозволяло собі на поганий жарг і написало було вчора щасливі цифри на таблиці.

І знову почалися сірі й важкі дні для старої жінки.

Так іноді доля кпить собі з людей, саме з той мент, коли, здається, щастя само пхалося до рук.

Непромакальні плаці

Краєві і заграничні від 12.90 зол. поручає ШАПІРА вул. Личаківська 4.1.

Нагорода пильності.

Надходить кінець шкільного року й пора дача евідств нашим дітям. Нетерпеливо ждемо повороту дитини зі школи і вже эдалеку знаємо по її личку, чи несе нам добре евідство. З радісним зворушенням зустрічаємо дитину, коли на її личку грає усмішка. Вже знаємо, що евідство має добре. Та шкода й тати, чи дістав наш синок, чи наша донця яку нагороду пильності. Бо цей гарний і културний звичай, на жаль, переіхав і належить школах до рідких винятків. Наша дитина принесе сьогодні книжечку в синій чи червоній обгорті з золотистим написом, хочби навіть найкраще евідство. І мимохіть згадуємо те часи, коли ми були школярами і приносили евідства ще й нагороду пильності: книжку. І дивно нам! Неваже світ поступає назад? Ні, не сміє так бути! На чему й пильну дитину не можна ждати нагорода пильності дома. Чимало маємо прегарних книжок для дітей і можна в чім вибрати. Пам'ятаймо про те. Але обдаровуючи дитину книжкою за добре евідство, забудьмо і ще про одну особливу книжечку, яка не так лектурою, як сама собою дитину багато навчить і стане їй у пригоді на все її життя. Маємо на думці евідничу книжку з коргого нашого банку — на імя дитини. Така книжка не тільки евідчитиме про добачливість батьків, але й навчить дитину евідати. Відкриваючи одну з головних таємниць життєвого успіху — так — завдяки розважним родичам — евідати дитину на найкращий шлях до доброї долі. Пам'ятайте-ж, розумні батьки й матері! Крім книжки до читання — евідничу книжечку! Це єди правдива нагорода пильності, гідна такої рідчизни, яким добро дитини справді лежить в серці!

Фотографічні новини

три значно знижених цінах продає ф-ма

інж. ШАРФ

1932 ЛЬВІВ, СІКСТУСЬКА 2. 1-2

Сон про лютерію.

Одна старша, абідована жінка йшла одного лізного вечора вузькими вулицями передмістя. Раптом вона пристанула перед великою чорною лютерією таблицю. Там були написані крейдою три числа. Це були її числа. Шлими роками ходила вона по домах прати, щоб роздобути на сикий-такій прожиток. І сьогоднішній день мала вона незвичайно важкий та трудний. А тут біля неї чорною стояло написане, що вона виграла великі гроші. Вона протирала

очі й недовіряючи собі ще раз придивлялася білим цифрам. Не було найменшого сумніву — це було число її лосу.

Цілу ніч мріяла стара жінка про виграну й уклала собі найрожевіші плани. У сні перемальовувала вона свою кімнату, купувала нову посудину і т. д.

Вже досвітком вона зірвалася й ледви діждалася 8 год. Перша вийшла до лютерієвої колектури. Там стрінуло її гірке розчарування:

„Зближення“ школи до життя.

Ми вже не раз писали про мук, які пере-
ходить наша молодь при т. зв. малій матурі.
Тепер відбувається по наших гімназіях ця
сама „матура“. Пригадуємо, що її дають
діти після покінчення IV. класу гімназії нового
типу в школах без права прилюдности.

Від одного з батьків дістаємо листа, в яко-
му він нарікає на математичну задачу. Просто
не хочеться вірити, щоб сьогодні, в часі, коли
стільки говориться про зближення школи до
життя, такі задачі можна давати, які не є нічим
іншим, лише анушаціями над 16-літніми дітьми.
Поділямо лише дещо з цього листа.

„Дітям дали дві задачі. Перша з них зво-
диться до розв'язання такого рівняння: $549x^2 -$
 $1796x - 38704 = 0$."

Як вам, читачі, особливо тим, що були до-
брими математиками в гімназії, подобається
ця задача? Т. зв. вирішник цієї задачі є:
86,673,600!

У другій задачі треба „антигати" третій ко-
рін, якого зовсім не вчать у теперішній гімна-
зії нового типу. Не дивно, що діти мучилися ці-
лими годинами і задач не порозв'язували.

Можеб Кураторія зацікавилася цією спра-
вою? Може би зааряджено, щоб цієї задачі не
брали під увагу при оцінці іспиту?

Вискажуємо надію, що п. куратор д-р
Купчинський арозуміє помилку, яку зробив
хтось з його підчинених і не захоче, щоб діти
покутували за помилки його службовиків.

— 0 —

З польської преси.

Чижиків! Чижиків!

В одному з попередніх чисел „Діла" (ч. 114
з 27-го травня ц. р.) подали ми уривки з алярмі-
стичної статті „Слова Народового" з приводу
переходу чижиківських українців римо-католи-
цтва на греко-католицький обряд. „Слова Наро-
дове" зробило великий крик, що це поляки по-
кинули свою віру та під впливом української
пропаганди перейшли на греко-католицький об-
ряд, що це нібито „зрада народу" і т. д. Тим-
часом тут справа простіша і ніякої зради в цьо-
му нема. Чижиківські громадяни, колишні римо-
католики, твердять, що вони ніколи не були по-
ляками, що їх батьки виховали в українському
духу, що їх рідні хати — українські і ніхто в них
немає польської мови не чув, що в них завжди
закладали українські свята та що вони тісно
зв'язані з українським громадянством. На якій
підставі „Слова Народове" спирає своє тверджен-
ня, що це поляки? Чи на тому, що вони були
римо-католицького обряду? Але-ж „Слова Наро-
дове" власне втовкає в голови своїх читачів,
що обряд і національність — це дві ріжні речі,
бо хтось може бути греко-католиком, але при
цьому поляком. Це т. зв. теорія „поляк греко-
католик". І тоді воно це, тоді так довго,
на життя вставляло йому перед очі чижиків-
ський факт: римо-католики не мусять бути по-
ляками, римо-католицький обряд не перешко-
дить бути стовідсотковим українцем. „Слова
Народове" в крик, як вередлива дитина, яка ро-
збавляє батьків, і тільки свою прикрийсть.
На життя сильніше від усіх теорій, а в цьому
випадку чижиківський факт — це життя, тоді
жак всі історії в „поляками греко-католиками"
— це теорії, що не мають нічого спільного з жит-
тям, а які ріжні люди творять тільки на те, щоб
зробити на них такі чи інші інтереси.

Справою переходу чижиківських римо-ка-
толиків на греко-католицький обряд займався
ж „Дзєннік Польского" (ч. 153 з 5-го червня ц.
р.), який у статті п. н. „Шукаймо винуватих та-
кох кін ний" реагує саме на крик „Слова Наро-
дового". Статтю написав мабуть якийсь під-
пільський польський священик, що знає від-
носини в Чижикові та сусідніх селах. Він теж
попав на становищі, що громадяни, які пере-
шли на греко-католицизм — це поляки.

„Треба було мати хоч трохи виразування
для тих 160 поляків, що живуть у масі 1100
українських селян, розполітизованих, фа-
шистських, що мусять тут жити, бо тут їх
придувала доля, бо тут їх земля, на якій
вони прагнуть сидіти. Кожний день, кож-
ний крок, кожна межа казала співжити їм
з українською (русскою) людиною, бо того
вимагало життя, необхідність. Може не-
одна з тих Касперських, Пухальських, Пас-
ків, що сьогодні задекларували зміну обря-
ду, на довго перед тим адавав собі справу
з того, що говорити з сусідом по українськи
— це не зрада польщини".

І тут автор статті обвинувачує „млодик ака-
демич" в Т. Ш. Л., які приходили до тих се-
лян римо-католиків зі своєю політичною про-
грамою, причому всіх, що цієї програми не ви-
сказали, не вважали за поляків.

І тут початок драми 39-ти чижиківських
поляків. Від того моменту почався розрив,
почалися кріп поглядів цих „наших" на тих,
які — хочби там з сусідом, що сидить за
мисом, говорили до українськи — були зав-
жди поляками. Аж дійшло до того, що —
в їхній розмові один з Касперських, що
сам є серед тих 39-ти, ковався виникув його
з праці, бо довідався, що він говорить з су-
сідом по українськи.

Ось слова невідомого автора підтверджу-

ють тільки наше становище та суперечать ста-
новини самого автора. Тут справа ясна. Коли
комусь роблять закиди, що він говорить зі своїм
сусідом по українськи, а він не виправдується
з того, не заявляє, що буде говорити на будуче
по польськи, хоча тут входить у гру така важна
тепер справа, як утрата праці, то це знак, що
ця людина зв'язана з українською мовою, що
вона почуває за собою моральне та всяке інше
право говорити тією мовою з кожним, що та
мова для неї рідна, словом — це знак, що ця
людина почувається і є справжнім українцем.
І що тут допоможуть усієї теорії „Слова Наро-
дового" чи „Дзєнніка Польского".

Правда, автор з „Дзєнніка Польского" має
в одному раціоні. Не виключене, що якимсь спе-
ціальним підходом до українців римо-католиків
десь у якомусь випадку можна би досягнути те,
що вони зараховували себе до польського на-
роду. Але-ж на те не треба аж українців римо-
католиків. Маємо в теперішніх часах таку масу
переходів з ріжних причин, ось хочби на римо-
католицький обряд. Та в чижиківському випад-
ку це не сталося. І тут нема ніякої вини ні „мло-
дик академіку" ні нікого іншого, бо тут віді-
грала головну роль національна свідомість тих
громадян, що не вважаючи на свій обряд, ада-
вали собі справу з того, до якої нації належать.
І не тільки національна свідомість. Тут відіграли
головну роль ще й почуття національної чести
і сильна воля тієї чести боронити.

Автор з „Дзєнніка Польского" нарікає між
іншим, що в Чижикові вже три роки будують
школу і не можуть її скінчити, бо — пише він —
„це польська школа, але кооперативу будують
на гвалт, бо зближається день посвя-
чення, а на речинець будову треба скінчи-
ти. Як додамо до того, що при будові ко-
оперативу в Чижикові працювали майже всі
ті, що недавно задекларували зміну обряду,
легко буде собі язсувати, що за змогу пра-
цювати вимагали від них уступок саме у
формі зміни обряду. І згодні на те. Му-
сіли. Бо так і свої кривим оком дивляться
і українці. Отже ала або переїзді. І вибрали,
рішилися. І хіба, будьмо ширі, їх найменше
за те можемо ганити, їм найменше можемо
дивуватися."

Воно ніби так вигядає, як сказати по про-
сто: почали українці в Чижикові будувати
„Народний Дім". Дивляться на це чижиківські
поляки та й заблагослі їм теж вонити камінь, це-
глу, пісок, вапно, словом: брати участь в будові
українського „Народного Дому". Вони до
українців: прийміть нас до роботи! А українці:
чому ні, можна, але переїдьте на греко-като-
лицький обряд. І поляки взяли тай перейшли,
бо дуже хотіли вонити камінь, цеглу, пісок, вап-
но, словом будувати.. український „Народний
Дім". Чи не весело?

А чому воно сталося так на думку автора
з „Дзєнніка Польского"? Бо ніхто з поляків не
прийшов їм з допомогою — пише він — ні
екондз, ні адміністрація, ні вчитель... А оті
ендєцькі „млодик академіки" тільки пошкодили,
бо вони хотіли зробити з чижиківських поляків
єндєків, а не справжніх поляків. Нагадується
тут слова одної поетичної бабусі, яка перекопу-
вала своїх знайомих, що той поет, який гово-
рив на вічу, то „не правдзіві поляк, але єндєк".

Наробив підльвівський Чижиків клопоту
польським політикам і патріотам. Обвинувачу-
ють себе одні одних за те, в чому вони невини-
увати. Бо чи винуватий хтось у тому, що життя
сильніше від нього? Хіба тим, що їде проти
того життя та витрачує надарно час і енергію.
Але тоді його втрата.

Міські справи.

ВІДНОВА ЛЬВОВА І УКРАЇНСЬКІ ВЛАСНИ- КИ РЕАЛЬНОСТЕЙ.

У вчорашньому числі „Діла" подали ми з
новинках вістку про те, що делегація Союзу
українських власників реальностей у Львові була
на аудієнції у львівського воєводи Білика та
президента міста Островського у справі остан-
нього розпорядку про віднову та ремонт реаль-
ностей.

Річ ось у чому: Президент міст і мі-
ністр внутрішніх справ Саладковський видав
розпорядок, щоб авершій вигляд міст довести
до порядку. Цей розпорядок торкається власни-
ків реальностей, які мусять привести до охайно-
го вигляду фасади кам'яниць (треба усунути
виставлені скрині при вікнах), пошкряти (ви-
брукувати), парканні та взагалі огорожі. Пре-
зидент Саладковський бере що справу дуже ригор-
истично і сам — як заповіда — контролювати-
ме особисто по більших містах, чи цей розпо-
рядок виконали як слід.

У зв'язку з цим львівська міська влада дала
власникам речиниць, до якого мусять перевести
всі роботи, зв'язані з відновлю та ремонтом ка-
м'яниць з усім, що до них належить, і львівська
міська влада теж ставить справу ригористично,
тобто на випадок, яби якийсь власник реаль-
ности, без уваги на те, з якої причини, не перевів
віднову чи ремонт, то влада зробить це на його
кошт бригадою безробітних. Очевидна річ, що
тоді кошти можуть бути багато більші.

Ясно, що мериторично не можна мати ні-
чого проти такого розпорядку, бо навіть кож-
ному мешканцю міста зазвичай на тому, щоб
вони мали приличний вигляд, щоб у ньому
були можливі санітарні відносини, щоб
була на кожному кроці чистота, щоб не треба
було боятися, що просякому влада на голову
цегла з якоїсь неусушеної руни чи з невідаре-
мовою старої кам'яниці. Та всеж цей розпо-
рядок упав на власників реальностей важким уда-
ром, наслідком якого вони зблилися між мло-
том і ковалом. З кількох причини. Першою
— чи зможе відновитися цілий Львів за 14 днів?
Це неможливе просто з самих фінансів та тех-
нічних причин: не буде на той час потрібної
кількості фахових робітників, не буде необ-
хідної кількості потрібного приладдя і т. д. Тому
цей час віднову міста мусить продовжитися і річ
у тому, щоб міська влада не карала тих влас-
ників реальностей, що з незалежних від себе
причин не могли виконати розпорядку на час.

З другого боку справу ускладнює мате-
ріальне становище великої частини власників реаль-
ностей. Треба взяти під увагу, що в останніх
часах жалючого безробіття багато львівських
не платять чиншу або платять з опізненням, а
власники реальностей мусять виноуватися зі своїх
зобов'язань. І коли тепер приходить на нього
примусова віднову та ремонт реальностей, то до-
ви і признає правильність такого розпорядку,
бо і йому самому залежить на охайному вигляді
його реальности, — то всеж має клопот: звідки
взяти грошей, щоб зробити як слід і за одне-
махом, до тогож у такому короткому речині,
як цього вимагає розпорядок міської влади.
Якби можна було дістати на ту дія легкий кре-
дит, то ще можна булоб якось з тієї справ-
вляти.

Ось все те мала на увазі делегація Союзу
українських власників реальностей, що аотал
при допомозі воєводи та міської влади вна-
дати такі умови, в яких українські власники
реальностей моглиб без клопоту виконати ро-
порядок про віднову та ремонт реальностей.

При цьому треба пригадати, що у справі
цього розпорядку відбулася перед кількома дня-
ми пресова конференція у львівському горо-
дському старостві. Городський староста, стоячи
на становищі, що розпорядок мусить бути безу-
мовно виконаний, висловив думку, що міська
влада належить дати амнію власникам реаль-
ностей виконати розпорядок без більших клопотів
та труднощів. Більш-менш у тому напрямі від-
повіли делегати Союзу українських власників
реальностей також воєвода Білик і президент
Островський.

На перехресті звільни хід вола!

Вислід досвіду з новим пляном класової лотерії.

Ефективним відслідкуванням мільйона золотих — головної виграшної четвртої класи, скінчилися сорокпершою Класовою Лотерією. Крім цих чисел матеріальних здобутків дала вона ще цинічний публіцистичний доказ: докзавно познайомилися з новим пляном гри, який давніше знав так багато місця у пресовій дискусії.

Як відомо, у цій дискусії зарисувалися два високі окремі погляди: багато гравців висловлювалося за тим, щоб скасувати менші виграші і поділити добуток в цей спосіб суму на невелику кількість більших виграшів. Однак величезна більшість людей, які брали участь у дискусії, так висказала зовсім протилежну думку: вони домагалися розпарцелювання великих виграшів, щоб завдяки цьому збільшити кількість тих, що виграють.

Погодити цю суперечність, знайти вихід, який відповідав би бажанням обох зацікавлених сторін — не було легко. Однак при всіх цих труднощах Дирекція Польського Лотерійного Монополю випрацювала новий плян для сорокпершої Класової Лотерії, який з одної сторони втримує великі виграші з мільйоном на чолі, а з другої дає змогу більшій ніж досі кількості гравців користатися з виграшів. Найбільше характерною і своєрідною прикметою цього нового пляну гри — це новий поділ лосьов на п'ять частин, коли раніше їх ділили тільки на чотири частини.

Які користі дає ця зміна? Завдяки введен-

ні „п'яток“ замість „чверток“ збільшилася зокрема кількість осіб, що виграють, бо зовсім ясно, що коли кожною виграю наділяється одну особу більше, так цих, що виграють, більше стільки, скільки є виграшів у всіх класах; розуміється, що кожний гравець купить тільки одну „п'ятку“. Знову ті, які бажають витратити тільки великі виграші, мають змогу досягнути це при невеличкій збільшенні ціни лосьу.

Треба ствердити, що ці додатні прикмети зміни стрінулися зі загальним зрозумінням. На всякий випадок не було серед тих, що виграли, нікого, дослівно ані одного, що заперечив би, що введені „п'ятки“ значно збільшили виграші на виграші і тим самим дали змогу виграти також і йому.

Ці відношення гравців до зміни спричинили, що Дирекція Польського Лотерійного Монополю, яка старається задовольнити бажання більшості гравців, затримала плян сорокпершої Лотерії без змін і для теперішньої сорокдругої Лотерії, яка виводатиме розпочинається. Вислід цієї останньої покаже правильність цих думок.

В минулій Лотерії для багатьох, що зголосилися в останній хвилині, забракло лосьов, бо купили їх скоріше ті, які не потребували думати довго про річ ясну і наглядну. Хто хоче тепер оминати цієї помилки, нехай поспішиться та засобиться в лось до першої класи, якої тиснення починається 22. червня.

— Землетрус на Шлезьку. Ніч з п'ятниці на суботу на терені шлезького Горішнього Шлезька, особливо у промисловій околиці, відчувалися сильні підземні струси. В Катовицях чути було ці струси в год. 4-тій над раном. В деяких мешканцях позитали зі стін годинники, обрані т. д. В Малій Домброві струси були такі сильні, що з вікон повнітали шибки, зі стел облетіли тинки, а стіни позарисовувалися. Збуджені мешканці втікали з хат серед жахливого крику дітей. Без даху над головою знайшлося 14 родин, тобто коло 150 осіб, які втекли з своїх домів, бо перед входом до дому стояв сорожа і нікому не можна було ввійти до середини. Кажуть, що ці струси викликали небезпечні яскраві пожежі.

— Доцентів Цивільського зменшили кару. Перед апеляційним судом у Варшаві відбувся розправа у справі доцента вилеського університету Цивільського, б. редактора „Літвицького“ Звержинського, яких судили за зневагу імені марш. Пілсудського. Цивільському, якого окружний суд засудив був на три роки в'язниці, знизили кару на півтора року в'язниці, причому зарахували слідчу в'язницю. Щодо ред. Звержинського апеляційний суд не твердив присуд окружного суду, тобто знизив його від в'язниці і кару. Внесок оборони, що Цивільського випустити з в'язниці, апеляційний суд відкинув.

— Черговий Евхаристійний Конгрес у Німеччині. Черговий міжнародний конгрес відбувся в 1940-ому році в Німеччині, у Франції.

— Пожежі на Литві. В останніх тижнях відбувалися на Литві цілі низки пожеж, що причинили великі шкоди. За останніх десяти днів зареєстрували 30 пожеж. Литовський уряд намір знизити аскураційну ставку і таким чином збільшити число обезпечених об'єктів, а тепер воно невелике.

— Напад піратів на корабель. Сто англійських піратів на лондонському заводу „Літві“ завели корабель до залу Ганг Чон і вбили як заложників комісари і 4-ох моряків. Корабельний механік, китаєць, згинув у боротьбі з піратами — його розірвала граната.

— Інтернованих жидів уживають до праці. В останніх днях арештували у Відні велику кількість жидів, у цьому також брали участь вивести на волю, а деяких з арештованих вислали до околиць, які навістали косями. Їх уживають до праці при напівній шкідливості. Звідси віденських бараків вислали багато безробітних до міста Бремен, де їм дадуть планку праці.

— „Відлупи“ совітського амбасадора в Лондоні. В дипломатичних колах Москви викликав велике враження короткий візит московської пресової агенції про те, що совітський амбасадор в Лондоні, Миколай Іванович Литвіновський приїхав до Москви, щоб провести час у Совітах, щоб провести свою діяльність. Відомо, що багатьох совітських дипломатів приїждо до Віденського, щоб уже більш-менш виступити на своє становище. Розстріляний совітський амбасадор в Туреччині, Каримханов, затримався в Москві нібито для відлупу.

— Англійські фабриканти самовільно вийшли. Союз англійських фабрикантів вийшов вислав листа до англійського уряду, в якому тестом проти дампінгу дешевих самовільно вийшли застосувати спеціальне мито для англійського самовільного промислу. В англійському уряді проти дампінгу вийшли застосувати мито, хоча є в ній теж страх проти дампінгу англійського рівню дешевих самовільно вийшли застосувати мито.

— Нечувана погоня за літературою. Прінстон, про що ми писали, сподівався громадянства Флориди, щоб отримати громадянство, хоча дасть 10,000 доларів, але не повернувши дитину. Тим часом дами почалися небезпечною погоню за літературою у справі військовий погоня.

НОВИНКИ.

— Українці, позір! Купуйте лось до 42-ої Класової Лотерії тільки в українській колекції Повітового Товариства Кредитового у Львові, вул. Сикстуська 38, партер, телефон 9. 198-61, чекове conto 508777. Замовлення з краю полагатимемо відворотно. 11777 —8

— Заграниці метеорологи відчують на мить червоний гарнун та постійну погоду. Спомини з медальйонів проглядають записи найкращіше фотографуючи на свіжих матеріалах з фірми Еліо, Львів, Сикстуська 29. 1639

— Про Конгрес у Будапешті розкажуть учасники у клубі „Нової Хати“ і „Труду“ дня 6. ц. м. в год. 18-тій. Чаєван і гостям раді. 1234

— Літвицько Дора, Північ у фундації Ремісничий ім. Кокорудів у Дорі від 15. червня приймає літвицькі з цілим утриманням. Цей померкований, Нова обстановка, Ремісничий фундація ім. Кокорудів Дора, вул. Ярмачинська, 54.

— Замість окремої події всім тим, що причинилися до застосування похоронного обряду Нашої Найдорожчої Мамині і Бабуці бл. п. Марії з Кошицьких Германових, надані по парохомії Галицької, померлої дня 2. травня 1938, в Перемишлі Галицької, що ввійшли нам своє освітлення складаємо 25 зол. на шпиталь ім. Мистр. Шептицького у Львові. — Родина.

— Зізд українського студентства в Німеччині. У днях 5-го і 6-го червня ц. р. відбувається в Мюнхені зізд українського студентства в Німеччині. У програмі зізду реферати: ідеологічний („Зарево“ — Берлін), пропагандистський („См“ — Відень), економічний, питання студентства („Основи“ — Дампінг), організаційний („См“ — Грак): програмний („Зарево“ — Берлін). Учасники зізду матимуть змогу оглянути місце та третинний день, тобто 7-го червня відбутися прогулянку до королівських замків.

— Матура в українській гімназії в Золочеві. До письмової матури засіло в днях від 4—9. V. ц. р. 19 учнів. При письмовій впадо трьох, при устній 2. Здали іспит такі учні: Я учениця: Костюк Софія, Заліска Ірина, Ляхман Степан, Олексюк Галина, Скобельська Анастасія, Фітко Ірина, Войцун Роман, Вашкович Іван, Гринченко Михайло, Іванчин Микола, Семечко Роман, Косаревич Степан, Сидорович Василь, Москвитин Петро. Предсідником іспитової комісії був проф. держ. польської гімназії проф. Хома з Тернополя. Оця матура була десятою з черги і останньою класичного типу.

Іспит зрілості у Сиятині. В днях 4—24. V. відбувся в державній гімназії у Сиятині іспит зрілості під проводом проф. М. Калітинського. До іспиту зголосилося 43 учнів; з того репробовано 7-ох. З українців сіло до матури 12 абітурієнтів, з того 6 хлопців, 4 дівчата. З українців одна учениця від матури відступила, одного учня репробовано при письмовій, а одного при устній іспиті. Свідомство зрілості з українців одержали: Онішук Михайло, Порайко Микола, Івасюк Анна, Мартинович Стефанія, Вино-

градник Ольга, Грегорчук Василь, Гушул Володимир, Юрасик Мирослав, Бодурович Йосафат.

— До Берези. Міністерство внутрішніх справ у Варшаві заслало цим дням до місця відокремлення у Каргузькій Березі нову групу 20-кількох криміналістів, головно пачкарів, злодіїв і лихварів. Заслали м. ін. туди з Варшави пачкаря Шляму Фельдштайна, організатора крадіж в Музею Красівських, Маріяна Кордалевського і Шляму Коха, міжнародного злодія, бездержавника Мойсея Таксіра вель Абрама Вессермана та лихваря М. Вайсмана з Люблина.

— Державна столярська гімназія у Станіславові. Розпорядком міністерства освіти Державну Школу Деревного Промислу у Станіславові переорганізували на польську державну столярську гімназію. З початком шкільного року 1938-39 відкривають першукласу.

— Будують гарнізонний костел у Дубні. Військовий гарнізон у Дубні будує гарнізонний костел. Офіцерський та підофіцерський корпус задекларував на ту ціль 50.000 золотих.

— Будівельна катастрофа у Львові. У п'ятницю, 3-го ц. м. в 12-й годині трапилася при вул. Новий Світ у Львові будівельна катастрофа. Там вивиснутий новий триповерховий дім. В одній хвилині, коли три робітники були на руштуванні коло даху, нагло зірвався один балок і частина руштування разом з трьома робітниками впала на землю. Робітники: Михайло Шульцбат і Антін Кобирак зламали собі хребетні стовпи та стресли в мозок. Третій робітник Іван Гук зламав собі руку.

— Львівський об'їзд обої ноги залізничників. В суботу передполуднем трапився на головному доріжжі у Львові жахливий випадок. Підчас маневрування локомотива так потрутила зворотничого, 47-літнього Антона Марчака, що він упав під колеса, які обтікли йому обої ноги. Марчака у неспроможному стані поготівали відвезти до шпиталю.

— Львівська хроніка. З мешканця Герсона Фрідмана (вул. Станіслава 6) невідомі злодії вкрали живоце футро, столове накриття, жіночу гардеробну та дві доларівки на загальну суму 5000 золотих. — Невідома жінка підсунула на міських плантах при вул. Гербуртів 14-місячного хазичка. За нею шукає поліція. — З мешканця Володимира Максимовича (Куркова 11) вкрали одяг, золотий годинник з ланцюжком та ще дещо загальної вартості 530 зол. — В п'ятницю, десь коло 20-ої години прийшли до мешканця Сендера Дампфа (вул. Івана Стуса 8) два незнайомі типи і хотіли продати йому ліхтар. Користуючись з неуважки власника мешканця, вкрали з шафи 7.000 зол. готівки і спокійно вийшли. Дампф швидко поневчасно полався, що йому вкрали гроші.

— Самогубство 8-літнього хазонця. В Сулошні, пов. Любарів, 8-літній Іван Косиш вискочив з човна до саджанки і втопився. Тіла дитини ще не видобули з води. Причина цього рідкого випадку самогубства дитини — невідома.

перешукують терен, оглядають найменший будинок, кожний закуток. В області беруть участь літальні морської служби, приватні літаки, 65 кораблів перешукують побережжя Флориди на просторі 280 км. Водозапаси, між ними одна жінка, зрештувають два кінгале і затоплених каменюк. До області прилучилися добровільні експедиції фермерів, що теж на свою руку перешукують терен. Вони вислали до дітокрадів ультиват, яким наказують, щоб до означеного речиння піддали дитину. Як цього не зроблять, сотні фермерів, рибалок та ремісників разом з відділами національної гвардії почнуть погоню і як аловити дітокрадів, зливають їх на місці.

При недугах мізку, нерва і хребетного стрижня професор Ганс вода Францішка Йосифа соричинно правдиво висловлюється а тем алачно відкинує травляння дитини і зрештувати матері. Снігайте В. дитини.

Воздухоплави не мають вартости в обороні криво. На такому становищі станула бюджетова комісія парламенту і відкинула пропозицію президента Рузвельта, щоб ухвалити пів мільона доларів на будову воздухоплавання для експериментальних цілей. Це своє рішення комісія опирає на думці знавців адміралії.

Проф. Шмідт живе. Вістка про те, що більшовики розстріляли відомого полярного дослідника, проф. Шмідта, виявилася неправдивою. Професор Шмідт живе, бо на інтервенцію Літвінова — як лише закордонна преса — Сталин погодився помилувати вченого. Літвінов передав Сталину тим, що передчасна вістка про розстріл проф. Шмідта, яка дісталася за кордон викликала велике, шкідливе для більшовиків враження у цілому культурному світі. Закордонні журналісти, що перебувають у Москві, твердять, що деякі совітські достойники свідомо пустили у світ передчасну вістку про розстріл проф. Шмідта, щоб залякувати опіцію культурного світу і так врятувати визначного вченого. Проф. Шмідта усунули з усіх станцій та вислали до одної з обсерваційних станцій на північному Ледовому Океані.

3000 американських літаків для Англії. Англійська преса повідомляє про переговори, які веде англійське міністерство летунства з представниками американських фабрик літаків у справі закупу коло 3000 шпіальних апаратів.

Рузвельт буде мешкання для робітників. Президент Рузвельт затвердив кредит у висоті 57 мільонів доларів на будову дешевих мешкань у шпаль низці міст Злучених Держав.

Замість торгових майданів майдани на політичні зібрання. Управа міста Відня вирішила зорганізувати вже в найближчому часі всі майдани у середмісті, на яких ще відбувалися торгівлі. Цей розпорядок має на меті створити у центрі міста просторі площі, на яких можна було б відбувати масові політичні зібрання.

Трагічна смерть молодого письменника. В Парижі вмер трагічною смертю молодий письменник, що походив з німецько-мадярської родини, Еден Горваті. Підчас бурі впало велике каштанове дерево на Горваті, що попри нього стояв. І так його придавило, що він у шпиталі вмер кілька годин після випадку. Горваті був 37 літ і добре імя в літературних колах.

Міло — утримувати просядливості, пристосоване до життя пера, навіть до лабаріальності. Міло виглядає як ослик, а густою ліною і мильним запахом, то лише виймає, витирає в Паремілі.

3 кіна.

ЩО "КАСІНО": "ДАМА НА ДВА ТИЖНІ".

Багатий американець проводячи безжурно час у Тристі серед своїх знайомих дає по півночі одній білій кабаретовій дівчині багато грошей на те, щоб вона „заграла“ на два тижні в товариства. Вона має провести цей час в аристократичному готелі, де мешкає один багатий молодіш, приятель мільонера. Старий мільонер хоче показати молодцеві, що його оманка жінка дуже поверховна. Як і він передчасно згинулий молодіш, що має гарну міну наречену закохується в гарній незнайомку, що грає незвичайно добре — скрипку і може виконувати пачинку. Бідна дівчина хоче отримати аристократичного товариства і хоче бути заміж за багатого молодця. Водночас вона закохується у бідному простому поштарі тірольської містини. Головні ролі грають Едвард Крофорд і Франшо Тон. Дотепна, добре написана комедія.

Присилайте передплату!

ВІДГУКИ ДНЯ.

СУМНІ ІДЕМ...

Референт літератури оголосив конкурс на новелу, який на око зовсім не був страшний для мене. Але це тільки на око! Бо фактично крив у собі велику небезпеку, а злорадний усміх референта доказував, що він мені аж тепер заїхав. Була в тім конкурсі вимога, що новела має бути весела, погідна. „Чекай, господине Галактіоне — говорив усміх — дістану стільки гуморесок і погідних новел, що тебе черти вхоплять. Побачиш нарешті, що значить гумор!“

Признаюся, було мені трохи страшно. Адже fama про український гумор як не має п'ять тисяч літ і не вийшла ще з Трипії (гляди: Ю. Ліпа: „Призначення Укр...“), то бодай тисячу літ і вийшла з Київів. Руси (гляди: Літопис Нестора). А хочби сягнути тільки до нових часів! Гумор Запорозців, Котляревського, Гоголя, Руданського і загалом нашого брата!...

Такий зазив: „Присилайте погідні речі!“ — напевно не прогмонить безслідно, а я — референт погідности в редакції — піду в найсиріший кут.

Почали надходити рукописи. Автор конкурсу забирає їх під паху, глипає тріумфально на мене і відходить до дому, читати.

Кожного чергового дня здав я на грім з літературного неба:

— Завтра прочитаєш собі щось правдиво погідного.

А може навіть:

— Варт булоб того хлопця стягнути до редакції, до малих фейлетонів!

Грім не вдаряв, але небезпека все ще існувала: кожного дня приходили нові рукописи, а серед них міг бути не один погідний і веселий. Адже в конкурсі брав участь не хто інший, тільки славний на весь світ зі своєї веселости український нарід.

Але чим далі, референт літератури ставав шораз більше сумний, маломовний, деколи навіть похнюплений і зажурений.

— Що тобі? — питав я. — Може якісь клопоти дома?

— Жадні клопоти. Це просто від читання.

— Що ж ти такого трагічного читаєш?

— Погідні новелі на конкурс. Чоловіче! —

Дописи.

Львівщина.

Свячене в Бірках Янівських. З приємністю можна ствердити, що культурно-освітня праця в Бірках Янівських від якогось часу поступово вперед. Завдяки жертовній праці деяких місцевих діячів-селян Бірчані стають масово членами своєї національної установа та з успіхом працюють для добра громади. Щоб мовчаві Бірки Янівські мали змогу частіше зі своєю отримати і тимчасово планувати в собі національну єдність та свідомість, відбуваються в селі щорічно-години товариські збори з танцями, аматорськими виставами та відпочинку в різних ділянках життя. — Для 29. V. відбулося спільне свято з нагоди місцевих читальні „Просвіти“ на присілку „Діброва“ в хаті п. Дмитра Жеребчинського, а 2. VI. з нагоди утворення кооперативу „Згода“ у п. Дубинка для допільної частини села. На обі ці імени прийшло разом понад 100 учасників місцевих та завісних делегатів: від Р. С. У. К. п. Величківський, проф. Ластовицький від Пок. Союзу Крушів Р. III та делегата „Просвіти“. На святоїм були й два місцеві співачники: о. вихов. Мироник з Янівської та о. капелан О. О. Онуфріюк М. Ліпницький. Прийшли в уявній заслужили привітливих промов (хоч деякі з них були рипуче за джерел) і відтак в повним задоволенням розійшлися доми. Слід ще додати, що кімнати, в яких відбувалося свято, прибрано рупинками та портретами! Треба би подібні імени улаштувати частіше а на будуче.

Через „Просвіту“ — до Воскресення! Ставаймо під прапор „Просвіти“! Не жалуймо для неї ні праці, ні гроша!

РОЖИТІВ.

З нагоди посвячення прапора Ювіляти-Просвіти відбулося в кожному селі рожицької філії „Просвіти“ святоїме засідання членів читальні а 22. травня п. р. і ввечері майже читальні, а також інші установи й організації вистали в той нагоди привіт до Гол. Т-ва до Львова. І так святоїме засідання членів Висхіду філії „Просвіти“, членів Висхіду читальні і членів Гол. Т-ва та місцевих членів читальні відбулося 22. травня п. р. в кооперативно-філіяльному домі в Рожитові. Засідання отворив голова філії д-р Курбас

вибух як бомба — хотів я тобі зробити збитка, а зробив собі. Послухай:

Розгорнув якийсь манускрипт і почав читати:

„Сонце останніми проміннями вдиралося крізь розбиту шибку маленького віконця. Кладлося вибликалим килимком на немалану долівку, сумним поглядом обкидало рзвалених піч, зазірало на бідну постіль. На тій постелі вмирала мати. Коло неї п'ятеро діточок, одно менше від другого, а всі заплакані, голодні...“

— Бачиш! — кричав до мене референт. — Але пожди. Може щось іншого:

„Станула над берегом замерзалої ріки. Вітер ніс по леді білу муку снігу і свистав у надбережних лозах. Там, коло лоз хтось прорубав полонку... Туди, туди! Нехай скінчиться мука, нехай Іван має вільні руки. Може буде з другою щасливіший... Підійшла, перехрестилася і... прийми, Боже, мою нещасну душу...“

— Ти дивишся, що я похнюплений? Цілих два місяці серед такої сумної літератури! Адже й я маю серце! Адже й мені жаль за матір'ю бідних дітей, за дівчиною, що топиться для добра хлопця, за хлопцем, що побитий паралічем, за вояком, якому колеса гармати обтяли ноги...

— Але все таки прийшли і погідні новелі.

— Прийшли, не перечу, але це капля в морі. Решта — самі трагедії. В цій купці паперу — вдарив він рукою по стосі манускриптів — є щонайменше трицять трупів, кільканадцять покалічених, а вже про сухоти, паралічі і тим подібні гайне-медни то й не гадувати.

Мені виходило радіти, але я чомусь не радів.

Може тому, що легенда про наш гумор є тільки легендою, а може тому, що сам знаю як тяжко нині за усміх.

Галактіон Чіпка.

Роман, що підкреслює велику вагу теперішньої святоїмих імени, а тож є посвячення прапора Матері всіх українських товариств. Опісля п. Петро Федорук висловив змістовний і гарно окраєнований реферат, у якому напам'яв праці „Просвіти“ до деякої частини, а саме: обставини, які панували в часі заснування „Т-ва „Просвіти“ і коротко підсумував праці, яку виконала „Просвіта“ за 70 літ свого існування. Опісля заборав голос: о. дек. Коотин Василь, д-р Гутенбай Степан і п. Шкудр Василь, що підтримали великі заслуги „Просвіти“ для нашого народу і назвали на нашу обличчя, які й далі будуть перед „Просвітою“. Засідання закінчило відзначенням національного гимну.

З шляхетської руки. Наві від довшого часу почала зростає ала на терені Рожитівщини акція на організуванням дрібної шкоти. І так звернули голосно увагу на села Крехові, Струтин, Вахнів і Сиритів. Постерунові ходять до хат і агітують, що „Молодь“, „жаль всі шкотики буди познати, та під впливом українського окруження вони зукраїнізувалися і перейшли на греко-католицький обряд; але те пер повинні помітити і вернутися на свою польську мамі“. А щоб скоріше переконати шкоти дорослі, дають якусь муку і галузку бульби та обіцяють тим, які зайдуться до шкотицького „шкотицького“, що вистратять для них посади. І зот агає ним переконувалися та обіцянкам не піддаються, то таки, на жаль, аналізують кількох несподомих селян в Струтині Вахнів, які знімалися в члені того „шкотицького“ і звичайно придиралися до нього й інших людей. Сумно, але правдиво.

БЕРЕЖАНЩИНА.

Заборона церковних процесій. На хіліах діля перед рожицькими знесона панщини зголошувалися постерунові у поодинокі шкоти паролі та привітливих деяких установ і поділяли їм до відома, що всі обіди й походи а 16. V. п. р. забороною. Це традиційне свято а процесіями відбувалося досі річично без перерви. Цього року анішло вже йнакше. Я бачив мир. того дня поїзд — очевидно незорганізований — розсіяно і та розсіяно збрів, як без свячення, без хоругви і навіть без хреста йшла спокійно а повільно до пам'ятного хреста, синаючи по дорозі воскресні пісні. Під хрестом уся крива ала на коліна і по короткій молитві відпочивала а повних гру-

БРАТИ ДМИТЕРКИ

єдине українське конп. підпр. самох. перевозове

Львів, Ринок 43, тел. 272-48

виконує всі види перевезень до всіх міст України та за кордон — дешево, швидко і надійно. Спеціальні авт. для перевезень меблів, а відомі кваліфіковані обслуговує — дають гарантію 800-найкращої доставки. 1-50

Зак. осн. 1915

РОБІТНЯ

НОВІТНЬОЇ МЕХАНІКИ
ОРТОПЕДИЧНОЇ
ОТТО ЛІНК

Львів, ул. Личаківська 20,
Телефон ч. 272-83.

ЗІКОНУЄ:

Зонні апарати і корсети на шпильку і туберкулі коф. Висадки на плоскі ступні а. теж протекти на ампутовані ніжки.

Направа і нікелювання хірургічного приладдя

За 10 сотинів леду — 3 дні холоду
дають тільки **ГЕРМЕТИЧНІ**
ЛЕДІВНІ САКА
найшвидше купити просто в фабріці
Львів, Синотуська 18 (ріг Костюшка)
тел. 115-88. 1119 1-20

ФОРТЕП'ЯНИ, ПІЯНИНА
світової марки

Б. СОММЕРФЕЛЬД

Експорт: до Англії, (Stainway & Sons-London) Америки, Франції, Голландії, Нідерландів, Швеції, Цейлону і т. д.

ексклюзивне заступництво:

С. НОВАЦЬКИЙ

Львів, вул. Пилсудського ч. 17.

Уага!

Церковні і просвітянські хори

"СТУДІО" видавництва духовно-музичних творів, Львів, Петра Омарга ч. 2
мало такі твори, потрібні хорам на всілякі духовно-музичні імпроби:
1) Березовський: Чаша спасення — мішаний хор — ціла 0.50
2) Березовський: В пам'ять вічну мішаний хор 0.50
3) Березовський: Творий ангел — мішаний хор 0.50
4) Березовський: Во всю землю — мішаний хор 0.50
5) Б. Кудрик: Псалм наспів — по-мішаний кант 1.—
6) Б. Кудрик: Радуйся Царю — мішаний і на жіночий хор 1.—
7) Якимович Я.: Слава Богові на мішан. хор 0.50
Замовлюючи крім ціни книги мають дістати на порті поросили 0.20 сот. Всі ці ради дає, як і різні безцінні інтересовані люди видавництва приймає: І. Заремков, Львів, Деміанівська ч. 11.
На відповідь послати марку за 0.25 сот.

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНІЧНО-ГОСПОДАРСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПОЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ

- приймає безперервно аспі студентів та курсантів на:
1. ВИСОКОШКОЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНО-КООПЕРАТИВНИЙ ВІДДІЛ. 4 роки. Дає всебічну фахову освіту, необхідну для праці в кооперативній і громадській економіці та приватних підприємствах.
 2. ВИСОКА ШКОЛА ПОЛІТИЧНИХ НАУК. 3 роки. Підготує до громадської, політичної та журналістської діяльності.
 3. ВИСОКІ КУРСИ ГРОМАДСЬКОЇ АГРОНОМІЇ. 1 рік. Докладно вивчають про форми і методи переведення громадсько-агрономічної праці серед українського населення.
 4. ТЕХНІКУМ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ. 2 роки. Дає фахові знання з різних галузей промисловості, що працює на с.-г. сировині.
 5. ВИЩІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА. П'ятого року. Систематично ознайомлюють про минуле і сучасне України та українського народу, його культури старі і нові матеріальні добробуту.
 6. КУРСИ БУХГАЛТЕРІЇ. 1 рік. Підготують бухгалтерів для праці в установах і підприємствах.
 7. КУРСИ МОВ: англійської, німецької та французької. Уможливають опанувати світою мовою для користування чужоземною літературою і пресою.
 8. КОРОТКОТЕРМІНОВІ КУРСИ: а) Психіатрія, б) Американське промислове психіатрія, в) Садівництво, г) Городництво, ґ) Консервація та переробка продуктів і городів, д) Оброблення шкіри, е) Мисливство, є) Радіотехніка, ж) Фотографія, з) Теорія музики.
- Жадайте проклади з програмами, правилами вступу і таксами оплат. Вислаються безплатно. На ширшу відповідь присилайте поштову мітку марку. Можна замовити також лише самі підручники. Ціни на вислаються безплатно. Проклади надсилає на адресу: Український Технічно-Господарський Інститут, Pilsbady, Zamek, Czechoslovakia.

ХВОРИЙ ШЛУНОК

є не раз причиною найжорсткіших хвороб

ЗЕЛА З ГІР ГАРЦУ Д-РА ЛЯВЕРА

не добрий засіб до управління шлунка, усувають запір, зацілю природний спосібом прочищують та усувають гнильні субстанції, які затримують організм. ЗЕЛА З ГІР ГАРЦУ Д-РА ЛЯВЕРА живлять теж при недугах печінки, нирок, жовчних каменях і гемороїдах — її радо приймають хворі.

Український Текстильний Склад

"Manufactura" Львів, Капітульна Площа 3.

Поручає: модніші шовки на сукні, вовни на літні костюми, комбісти та суконки. — Кам'яни на мужські літні одяги, матеріали на загортки, попеліни та ослорди на спортивні сорочки та інше.

Чи ви вже чули ???

про те, що

Галицький Магазин Новин, Львів, Галицька 15

продає в повнім сезоні ЗА ПІВДУРНЮ всілякі літні матеріали шовкові, пляжові і купальні.

ДЛЯ ОРІЕНТАЦІЇ НІЛЬКА ЦІН:

ВОАЛІНИ до прання тільки	0.50	"МАРОКЕН" шовковий тільки	1.10
"ЕПОНЖ" до прання тільки	0.50	"АЦЕТАТ" тільки	2.25
ПАНАМА до прання тільки	0.55	ОРГАНДІ тільки	1.—
ПЕРКАЛІ до прання тільки	0.55	ПОЛОТНО на шорти тільки	1.20
КРЕПОНІ до прання тільки	0.55	НА ПІЖАМИ пляжові тільки	1.—
"ЕПОНЖ", десен. "ПРИМА" тільки	1.05	ПЛАЩІ купальні від	7.50
МОНГОЛЬ гладкий тільки	1.50	РУЧНИКИ купальні від	0.50
МОНГОЛЬ десен. тільки	1.65	НОСИ тільки	5.—
ШОВК на блузні тільки	1.50	ПІДПИЯКИ на ковдри тільки	4.30
"КРЕП МАТ", гладкий тільки	1.75	ПОШЕВКИ мережи. тільки	1.70
"КРЕП МАТ" десен. тільки	2.—	КОВДРИ від	10.—

ДЛЯ РЕКЛАМИ! При закупі товару від 5.— дол. додаємо даром етикетки бізоти до першорядних цін. Приймаємо чеки Централі Товарного Обороту.

А. МАРЯШ

Львів

Городецька 41

Телефон 245-02.

Виробляє: міхи шпичкові, циліндрові, продижки і подвійні, технічні для декоративів, водотарів, пухораків і т. п.

Купуйте тільки знаної доброти
ГОЛЮБСЬКІ ДЕЛІКАТЕСОВІ СІРКИ

ЕМЕНТАЛЬСЬКІ лагідні в смаку, ГИЛЬЖИЦЬКІ пікантні в смаку, КИМІНОВІ служать добрим травленню САРДЕЛЕВІ побуджують апетит з назвою "РОТР", бо це товар помийний і дешевий. Вистерігайтесь фальсифікатів. Домагайтесь етикет, замовляйте у фірми "ROTR", Colub, Romeze.

"ВОДОТЯГИ"

Бюро технічне і підприємство для установки водотягових, санітарної техніки та опрішання.

Львів, вул. Пелчинська 2, тел. 23-166.
Станіславів, 3-го Мая 12.

Інж. Юрій Пясецький

держ. ун.-важаний інженер будови

Львів, Мучна 46, тел. 270-27

виконує усі праці з обсягу: будівництва та промислової і житлової архітектури.

ПОЗІР ПАНСІОНІ!

Недільний ввільнення металевих з'єднань пансіонів поручає єдині з'єднанні фабрика

"ФАБРОЛЬ"

Львів, вул. Гольдманова ч. 3
О. Ф. І. С. Прейс

Фірма "Paryżanka"

вишукана
ПІСІ, ГАВІ, ГУДІНИ, ЕЛІ, МЕРЖИ
скоро і старанно — низько ціна
Львів, Льва Саліні 59.

КІР

Львів, Усїського 8
Тел. 280-88.

Станіславів, 3-го Мая 4

П Л Я Н И
КОШТОРИСИ
Б У Д О В И.

Найдешевші меблі

в українській кооперативі

А Р Х О

Львів, Корняків 1. Тел.: 272-04

ВАШЕ ОЧКО

ГАЛИЦЬКА 1. РІГ РИНОК

Гуртова продаж

хусток, шалів

і блаватних товарів

Ігнатій Йосиф

Марель
Львів, Фурманська 14
Ч. 957 тел. 272-08.

МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ
МІЛО	Латинська	ВІЗЛЯ	ВІЗЛЯ

ЦІННИК ОГолошень у щоденнику "Діло".

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошенні шпальти.

1 км. одношпальтовий або його місце в руб. рец. оголошень	0.35	Дрібні оголошення від слова: матримоніальні і приват. кореспонденції по куплю, продаж, винаєм і т. д.	0.15	Остання сторінка 1/1	0.15
1 км. одношпальтовий в тексті і новинах	0.60	шукачі праці	0.10	Остання сторінка 1/2	0.15
1 км. одношпальтовий на першій сторінці	0.60	слова тобтом друком подвійно.	0.05	Остання сторінка 1/4	0.15
				Остання сторінка 1/8	0.15

За редакцію відповідає Олександр Костик

Видає Видавничий Спілка "Діло".

3 арукарні Вид. Спілка "Діло". Львів, Ринок 43.